

ဝိုးကျော့

မြေထုမြင်းမိုရ် မြို့ပါလေလျှင်

ပန်းချီ (K) ဘသလား

အခန်း (၁)

"သမီးရေ"

"ရှင်၊ အမေ လာပါပြီ"

မိခင်ကြီး၏ ခေါ်သံကြောင့် မြသွယ်သည် မီးဖိုဆောင်ထဲမှ ဧည့်ခန်းသို့ အပြေးကလေး ထွက်လာ၏။

"သမီး ဘာလုပ်ပေးရမလဲ မေမေ"

မိခင်ကြီးရှေ့ ကြမ်းပြင်တွင် ကျိုးကျိုးနွံနွံ ခူးတုပ်ထိုင်ချ၍ မြသွယ်က မိခင်၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်ကာ မေးသည် ။

"သမီး ဘာလုပ်နေလဲကွယ်"

"ဘာလုပ်ပေးပါ"ဟု မပြောသေးဘဲ သူ့အမေက မြသွယ်ကို ထပ်မေးသည် ။

"အမေသောက်ဖို့ သမီး နွားနို့ နွှေးနေပါတယ်"

"ဒီနွားနို့ကလည်း နေ့စဉ်ရက်ဆက် မသောက်ချင်တော့ပါဘူး သမီးရယ်၊ ညှိညှိဟောက်ဟောက်နဲ့ နွားနို့သောက်ရတာကို အမေ စိတ်ပျက်ပါပြီ"

"

သမီးငယ်၏ မော့ကြည့်နေသော မျက်နှာကို အပေါ်မှ ငုံ့ကြည့်၍ ဒေါ်တင်မြက ညည်းလိုက်၏။

"မသောက်ချင်ပေမယ့် အားပြုပြီးသောက်ပါ အမေ၊ ဒါမှ မေမေ့ရောဂါ သက်သာမှာ ပေါ့။ ခုဆို မေမေ တော်တော်နေကောင်း လာပြီ မဟုတ်လား၊ ဆရာဝန်ကလည်း မေမေ့ကို နေ့စဉ် နွားနို့သောက်ရမယ်လို့ မှာထားတယ်လေ မေမေ"

"ဒီနွားနို့သောက်ပေမယ့် အမေ့ရောဂါက သက်သာမှာ မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ ဒီတစ်ခါ အမေ့ရောဂါဖြစ်တာ ခါတိုင်းဖြစ်တာနဲ့ ကို မတူဘူး သိပ်မောတာ"

ဒေါ်တင်မြက အားနည်းနွမ်းလျသော အသံတိမ်တိမ်နှင့် ညည်းလိုက်သည် ။ မိခင်၏ ညည်းသံကြောင့် မြသွယ်မှာ မျက်ရည်ဝဲလာမိ၏။

"မေမေကလည်း စိတ်မကောင်းစရာတွေ၊ စိတ်ညစ်စရာတွေကို ဘာလို့ ပြောရတာလဲ မေမေရယ်၊ ဆေးမှန်မှန်သောက်၊ နွားနို့မှန်မှန်သောက်ရင် အမေ့ရောဂါပျောက်မှာ ပါ။ ဆရာဝန်ကြီးက နောက်တစ်ပတ် နှစ်ပတ်ဆိုရင် အမေ့ရောဂါပျောက်မယ်လို့ ပြောထားသားပဲ"

ဒေါ်တင်မြ သွေးအန်သောရောဂါဖြင့် အိပ်ရာထဲလဲခဲ့ရသည် မှာ တစ်လလောက် ရှိပေပြီ။ ဖြစ်စက ဆေးရုံပင်တက်လိုက်ရသေးသည် ။ ချောင်းမဆိုးဘဲ သွေးအန်သောရောဂါကို ဆရာဝန်က "နှလုံးသွေးလျှံသောရောဂါ"ဟု ပြောသည် ။ နှလုံးရောဂါမှာ နဂိုကပင် အခံရှိကြောင်း ဆရာဝန် ပြောမှ သိရလေသည် ။

ယခုတော့ ဆရာဝန် ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ဆေးထိုးဆေးသောက်နှင့် အားရှိသော အစားအစာများကြောင့် ထူနိုင်ထူနိုင် ဖြစ် လာလေပြီ။ အိမ်ပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်၍ ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေနိုင်သော အခြေအနေသို့ ရောက်နေသည် ။

"နွားနို့နွေးထားတာ သမီး သွားယူလိုက်မယ်၊ မေမေ သောက်ပါနော်"

ဒေါ်တင်မြက အင်းမလုပ် အေးမလုပ်နှင့် ဖြူစင်ဝင်းပနေသော သမီးငယ်၏ မျက်နှာကိုသာ ငေးကြည့်၍ အတွေးများ ဖြင့် တွေဝေနေ၏။

နွားနို့ဖန်ခွက်ကို အောက်ခံပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ပေါ်တင်၍ မိမိရှိရာသို့ ငြိမ့်ငြိမ့်သာသာ လျှောက်လာနေသော သမီးငယ်ကို ဒေါ်တင်မြမှာ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စိုက်ကြည့်နေ၏။

ဒေါ်တင်မြ မျက်စိထဲမှာ သမီးငယ် နည်းနည်းပိန်သွားသည် ဟု ထင်နေ၏။ သူတစ်လလောက် ရောဂါဖြစ်နေသဖြင့် သမီးငယ်မှာ ညမအိပ်ရ၊ နေ့မနားရ ပြုစုနေရသဖြင့် ချောင်ကျသွားခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ ဒေါ်တင်မြသည် သမီးငယ်ကိုကြည့်၍ သက်မတစ်ချက် ချလိုက်၏။

ဤသမီးငယ်မှာ သူ၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးအလိမ္မာကလေးမို့ သူ၏ အသဲနှလုံးပင်တည်း။

"ကဲ အမေ၊ နွားနို့သောက်လိုက်ပါဦး၊ အမေပြောသလို နွားနို့က မညှီပါဘူး၊ ညှီမှာ စိုးလို့ သမီးကျက်အောင် ကျိုထားပါတယ်"

သမီးငယ် မြသွယ်က သူ့ခြေရင်းတွင် ဒူးတုပ်ထိုင်၍ နွားနို့ဖန်ခွက်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် တရိုတသေ လှမ်းပေးနေသည် ။

ဒေါ်တင်မြသည် နွားနို့ဖန်ခွက်ကို လှမ်းယူ၍ သမီးငယ်၏ မျက်နှာကို တွေ့ကြည့်နေပြန်သည် ။ သမီးကလည်း မိခင်၏ မျက်နှာကို အပြုံးနှင့် မော့ကြည့်နေ၏။

"အမေ နေမကောင်းတာနဲ့ ငဲ့သမီးလေးလည်း အတော်ပင်ပန်းနေပါပြီ"

နွားနို့ပူကို တစ်ကျိုက်နှစ်ကျိုက် မှုတ်သောက်ရင်းက ဒေါ်တင်မြသ

ည် သမီးငယ်၏ မျက်နှာကို တွေ့ကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။ သမီးငယ်၏ ဖြူနုဝင်းပနေသော မျက်နှာပေါ်တွင် ချွေးစို့နေသည် ကို မြင်သဖြင့် သနားသွားပုံရသည် ။

"သမီး မပင်ပန်းပါဘူး မေမေရယ်၊ မေမေ နေကောင်းတုန်းကဆိုရင် သမီး ဒီထက်ပင်ပန်းတဲ့ အလုပ်တွေတောင် လုပ်သေးတာပဲ။ နောက်တစ်ပတ် နှစ်ပတ်ဆိုရင် မေမေ နေကောင်းတော့မှာ ပါ"

မြသွယ်က မိခင်နားနို့သောက်နေသည် ကို အနားက ယပ်ခတ်ပေးရင်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် မိခင်ကြီး စိတ်ချမ်းသာနိုင်သော စကားများကိုသာ ပြောနေ၏။

သမီးအလိမ္မာလေး၏ စကားကိုကြားရသဖြင့် ဒေါ်တင်မြမှာ မိမိခံစားနေရသော ဝေဒနာကိုပင် တဒင်္ဂမေ့ပျောက်နေမိသည် ။ သမီးငယ်သည် သူရောဂါဖြစ်စကပင် ဤကဲ့သို့ စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းသော စကားများကို ပြော၍ သူ့အား နှစ်သိမ့်ပြုစုခဲ့သည် ။

"သမီး ခြံထဲကသရက်သီးတွေ တော်တော်ရင့်ကြပြီထင်တယ်နော်"

"ဟုတ်တယ် မေမေ ဒီနှစ်သရက်သီးတွေကလည်း သိပ်သီးတာ မေမေအသိပဲ။ ခု ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်နဲ့ ဦးလေးကြည်တို့ ခြံထဲဆင်းနေကြတယ်"

နောက်တစ်ရက်နှစ်ရက်ဆိုရင် ပွဲရုံပို့ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ် မိခင်သောက်ပြီးသား နားနို့ခွက်ကို လှမ်းယူရင်း မြသွယ်က ခြံထဲရှိ သရက်သီးတွေ ရင့်နေကြပြီဖြစ်ကြောင်း မိခင်အား ပြောလိုက်သည် ။

"အေးကွယ် မေမေခြံထဲ ဆင်းချင်လိုက်တာ"

"နောက် တစ်ရက် နှစ်ရက်ဆိုရင် မေမေဆင်းနိုင်မှာ ပါ။ ခြံအလုပ်တွေကို မေမေဘာမှ စိတ်ပူမနေနဲ့ ။ ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်နဲ့ ဦးလေးကြည်တို့ က

မေမေနဲ့ သမီးတို့ ထက်တောင် သေချာတာ မေမေအသိသားနဲ့ "

"အော် ဒါနဲ့ သမီး မောင်မောင်ဦးဆီက စာလေး ဘာလေးများ မရောက်ဘူးလားကွယ်"

မြသွယ်၏ မျက်နှာမှာ သူ့အမေ၏ စကားကြောင့် မသိမသာ တည်သွားသည်။ ။

"ကိုမောင်မောင်ဦးဆီက ဒီကနေ့မနက်ပဲ စာတစ်စောင် ရပါတယ် မေမေ"

မြသွယ်က စကားကိုရပ်ပြီး သူ့အမေ၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ။ အမေ၏ မျက်နှာမှာ ပကတိ တည်နေ၏။

"မောင်မောင်ဦးဆီကစာ ဘယ်သူလာပေးသလဲ သမီး"

"အရှေ့ပိုင်းက မသန်းရီ ဈေးအပြန် ဝင်ပေးထားခဲ့တာ မေမေ၊ ပွဲရုံက ကိုငြိမ်းမောင်က ပေးလိုက်တယ် ပြောတယ်။ စာက ပွဲရုံရောက်နေတာ သုံးလေးရက်တောင် ကြာသွားပြီ ထင်ပါရဲ့ "

"ဟေ ဟုတ်လား၊ သင်းတို့ က စာရရချင်း ဘာလို့ လာမပေးတာလဲ"

ခဏတော့ မြသွယ်မှာ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဘဲ နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။ ။

မြသွယ်တို့ နေသော ပန်းတင်ရပ်မှာ တောင်ပိုင်းကျသဖြင့် စာပေးလျှင် ဈေးပိုင်းပွဲရုံကတစ်ဆင့် လိပ်စာတပ်၍ ပေးရသည်။ ။ သို့သော် ဈေးသွားဈေးပြန်တွေနှင့် ပေးလိုက်လျှင်တော့ ပွဲရုံသို့ ရောက်နေသော စာမှာ နေ့ချင်းပင် ပန်းတင်ရပ်သို့ ရောက်နိုင်လေသည်။ ။ ပန်းတင်ရပ်မှ မိန်းမ ယောက်ျား ကုန်စိမ်းသွားပို့သူများ မြင်းလှည်းသမား ဆိုက်ကားသမားများ သည် အများ အပြားပင်တည်း။

ပွဲရုံရှိနေသော ကိုငြိမ်းမောင်ကြီးမှာ အဖေနှင့်အဆက်အသွယ်ရှိသည်ကို မြဲသွယ်သိသည် ။ အဖေက မြဲသွယ်တို့ သားအမိ ရန်ကုန်က ဒေါ်ထွေးနုတို့ နှင့် ဆက်သွယ်သည် ကို လုံးဝကြိုက်သူမဟုတ်ပေ။ အဖေမှာ ဒေါ်ထွေးနုတို့ ၏ အကြောင်းကို အူသိမ်အူမ သိနေသူဖြစ်သဖြင့် ဒေါ်ထွေးနုဆိုလျှင် အမေနေမကောင်း၍ ပြုစုရန်လာသည် ကိုပင် သဘောမကျပေ။

ထို့ကြောင့်လည်း မောင်မောင်ဦးဆီက စာကို ဒေါ်ထွေးနုတို့ ဆီက စာထင်၍ အဖေမကြိုက်မှန်းသိသော ကိုငြိမ်းမောင်က တစ်ဆင့်နှောင့်ထားတာများ လားဟု မြဲသွယ်က တွေးလိုက်မိသည် ။

ခက်သည် မှာ ပွဲရုံတာဝန်ခံ ကိုငြိမ်းမောင်ကြီးမှာ အမေခိုင်းစေထားသူဟု ဆိုသော်လည်း အဖေနှင့် အဆက်အသွယ်မကင်းရှင်းပေ။ ဤသည်ကို အမေကသာ မသိသော်လည်း မြဲသွယ်သိသည် မှာ ကြာလှပေပြီ ။ သို့သော် အမေစိတ်မကောင်းဖြစ်မည်စိုး၍ မြဲသွယ်က နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့သည် ။

ကိုငြိမ်းမောင်ကို အဖေနှင့် မကင်းသူဟု သိပါက အမေသည် ပွဲရုံက ချက်ချင်း မောင်းထုတ်ပစ်မည်မှာ မုချပင်တည်း။ မြဲသွယ်မှာ အဖေဆိုသူကို တစ်ဖက်က သံယောဇဉ်ရှိနေသလို အမေကိုလည်း ချစ်ကြောက်ရုံသေရသူ ဖြစ်၏။ ပြီး ငယ်စဉ်ကပင် သူတို့ ပွဲရုံ၌ အလုပ်လုပ်သော ကိုငြိမ်းမောင်ကြီးကိုလည်း သနားမိသည် ။

ထို့ကြောင့်လည်း မြဲသွယ်က ဤကိစ္စအတွက် ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေခြင်းဖြစ်သည် ။ ယခု ရန်ကုန်က ပေးလိုက်သော ကိုမောင်မောင်ဦးစာ နောက်ကျရသည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အမေက မေးလာသောအခါ မြဲသွယ်မှာ ခဏတော့ ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိဘဲ ကြောင်သွားမိသည် ။ ဤသည်

ကစ၍ ပြဿနာအားလုံး ပေါ်ကုန်လျှင် မိခင်ကြီး၏ ရောဂါမှာ လည်း ပိုဆိုးလာနိုင်ဖွယ်ရာ အကြောင်းရှိလေသည် မဟုတ်လား။

"အရှေ့ပိုင်းက မသန်းရှိဆိုတာ ဘယ်သူပါလိမ့်"

"ပေါက်ဖော်ကြီး ဦးချွတ်တီ ဒေါ်ရင်ချောတို့ သမီးအကြီးလေ မေမေ"

ဤမေးခွန်းကို အမေဘာကြောင့် မေးပြီဆိုသည် ကို မြသွယ်လည်း သိပေပြီ။

"အော် သိပြီသမီး သိပြီ။ မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းနဲ့ ထဘီညာတင်ဝတ်တတ်တဲ့ အသားဖြူဖြူ ကောင်မလေး မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် မေမေ"

မြသွယ်က သက်မတစ်ချက်ကို မသိမသာ ချလိုက်၏။ ယခုမှ မြသွယ်က အနည်းငယ် အသက်ရှူချောင်သွားလေသည် ။ သို့သော် သူ့အမေ၏ စကားက ထပ်ဆင့်၍ ပေါ်လာပြန်သေး၏။

"မောင်မောင်ဦးဆီက စာရရချင်း သင်းတို့ က ဘာလို့ ချက်ချင်း မပေးတာလဲ။ သေရေးရှင်ရေးဆိုရင် မခက်ပေဘူးလား"

ဒေါ်တင်မြက သူ့ဘာသာသူ ပြောသလို ညည်းလိုက်သည် ။

"ခုတလော တောပိုင်းကကုန်တွေ သိပ်ကျနေတော့ သူတို့အလုပ်များ ပြီး မေ့နေလို့ ထင်ပါရဲ့ မေမေ။ ကိုမောင်မောင်ဦးဆီကစာမေမေနေကောင်းမှ သမီးဖတ်ပြမလို့ သမီးစောင့်နေတာ"

"မောင်မောင်ဦးဆီက စာပဲကွယ် စောစောစီးစီး ဖတ်ပြရောပေါ့။ သမီးဖတ်ပြတဲ့ စာကို နားမထောင်နိုင်လောက်အောင် အမေ မကျန်းမမာနေလို့ လား သမီး"

"မ မဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ ဒါပေမဲ့ အမေနေထိုင်ကောင်းတဲ့ နေ့ဆိုတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့။ ကိုမောင်မောင်ဦးဆီက စာကို ခုပဲ သမီးဖတ်ပြပါ့မယ်"

မြသွယ်သည် သူ့အမေ အနားမှ ချက်ချင်း ထသွားပြီး ကိုမောင်မောင်ဦးဆီက စာကိုယူကာ သူ့အမေအား ဖတ်ပြသည် ။

သို့ -

"အင်း-အဟမ်း၊ စာရေးလိုက်တယ်၊ အော် မေမေ ဆေးလိပ် သိပ်မသောက်နဲ့ လေ၊ ဆရာဝန်က ပြောထားတာပဲ"

"နို့သောက်ပြီး ပါးစပ်ထဲ ပျို့ချင်သလိုဖြစ်လို့ နည်းနည်းသောက်တာပါ သမီးရယ်"

"မေမေ ဆေးလိပ်မီးခိုးမွန်တာနဲ့ သမီးတောင် သီးချင် လာပြီ"

မြသွယ်သည် စာရွက်ခေါက်နှင့် မီးခိုးငွေ့တွေကို ရမ်းခတ်လိုက်ပြီး သူ့အမေကို တမင်စသလို လုပ်ပြော၏။

အမှန်က ကိုမောင်မောင်ဦး ပေးလိုက်သောစာထဲမှာ အမေမသိကောင်းသော မသိစေချင်သော စာလုံးများ သည် သုံးပုံတစ်ပုံမျှပါလေသည် ။ ထို့ကြောင့်လည်း စာကိုပင် "စာရေးလိုက်တယ်"ဟု ကြားထဲက ဖောက်၍ စ၏။

"ဒေါ်ဒေါ် ဆေးရုံကဆင်း လာပြီ၊ အတော်ကျန်းမာ လာပြီဆိုတာ ဒေါ်ထွေးနဲ့နဲ့ ကိုကျော်စိန်တို့ ပြောလို့ အစ်ကိုသိရတယ်။ မေမေ ကျန်းမာလာပြီဆိုတာသိရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်တဲ့ ။ မေမေ ဆေးရုံတက်နေရတယ်ဆိုတဲ့ စာ ရောက်လာတော့ ကိုမောင်မောင်ဦးက သိပ်စိတ်ပူသွားတာ

တဲ့ "

"ဒီသူငယ်ကလည်း ဆယ်တန်း တစ်ဆယ့်တစ်တန်းသာပြောတယ် စာလည်း မရေးတတ်ဘူးလား၊ ဘယ့်နှယ့်ဟာလဲ"

ဒေါ်တင်မြက ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို ဆောင့်ချလိုက်၏။

"အော် သမီးကမေမေကို ပြောပြတာပါ။ ကိုမောင်မောင်ဦးက အိုင် အတောင် ရောက်နေတာ စာမရေးတတ်ဘဲ နေမလား မေမေရယ်၊ သူ့ စာအတိုင်းပဲ သမီးဖတ်ပြပါ့မယ်လေ"

"ဒေါ်ထွေးနုတို့ နဲ့ အတူလိုက်လာချင်လိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက အစ်ကိုအနေနဲ့ သူစိမ်းလိုဖြစ်နေတာရယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်းမှာ အလုပ်စာမေးပွဲကလည်း ရှိလေတော့ လိုက်မလာနိုင်ခဲ့တာ၊ ဒေါ်ဒေါ်ရော ညီမသွယ်ပါ ခွင့်လွှတ်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ ညီမ သွယ်အားငယ်မှာ အနားမှာ ကိုရှိသင့်၊ သူ့စာတွေက လက်ရေးလည်း မကောင်းဘူး၊ ဖတ်ရတာ ခက်လိုက်တာ"

မြသွယ်က သူ့အမေမျက်နှာကို မလုံမလဲ ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၍ ညည်းလိုက်၏။ ဤသည် ကို အမေကလည်း သဘောပေါက်လိုက်၏။

"နေစမ်းပါဦး သမီးရယ်၊ မေမေ ဆေးရုံတက်ရတုန်းက မောင်မောင်ဦး စာမေးပွဲဖြေနေရတယ်ဆို မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ မေမေ၊ အဲဒီတုန်းက အစ်ကိုမောင်မောင်ဦး စာမေးပွဲ ဖြေနေရတယ်တဲ့ "

ဒေါ်တင်မြက တွေ့တွေဝေဝေဖြစ်သွားသည် ။ ပြီးမှ စဉ်းစားသလို ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်ပြီး ဆက်မေး၏။

"ငါက မောင်မောင်ဦး ပါမလာဘူးလားလို့ ထွေးနုကို မေးတော့ မလာအားဘူးပဲပြောတယ်။ သူ့အပြောက မောင်မောင်ဦးဟာ အမေတို့ အပေါ်မှာ သိပ်ဂရုမထားချင်သလိုပဲ။ အဲဒါကြောင့် မောင်မောင်ဦး အကြောင်းကို အမေက ဆက်မမေးမိတာ။ ခုတော့ မောင်မောင်ဦးစာထဲမှာ အလုပ်စာမေးပွဲ ဖြေနေတယ်ဆို မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် မေမေ"

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ မြသွယ်၏ အသံမှာ တုန်ယင်နေသည် ။

"ငါထင်သားပဲ ဒီသူငယ် ဒီလိုအစားထဲကတော့ ဟုတ်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ "

ဒေါ်တင်မြက သမီး၏ မျက်နှာကိုကြည့်၍ မှတ်ချက်ချ၏။

"ကဲ သမီး မောင်မောင်ဦးဆီက စာကို ဆုံးအောင်ဖတ်ပြပါဦး"

ဒေါ်တင်မြသည် မောင်မောင်ဦးဆီက ရေးပေးလိုက်သော စာထဲပါ အကြောင်းအရာကို သိလိုစေနှင့် ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် မှေးထိုင်နေရာက ကိုယ်ကိုမတ်လိုက်သည် ။

သူ့အမေက စာကိုဆက်ဖတ်ပြပါဆိုသဖြင့် စာကိုဆက်ဖတ်ရန်လုပ်ပြီးမှ မြသွယ်က ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်ပြီး စာကြောင်းများကို ကျော်လိုက်သည် ။ သူ့အမေမသိစေချင်သော စာကြောင်းများကို ကျော်လိုက်ရသဖြင့် မြသွယ်မှာ ဘယ်ကဆက်ဖတ်ပြရမှန်းမသိဘဲ ကြောင်နေပြန်၏။

အမှန်က မိခင်ကြီး သွေးအန်ရောဂါဖြင့် ဆေးရုံတက် ကုသနေရသည် ဟု ရန်ကုန်ရှိ ဒေါ်ထွေးနုဆီကို မြသွယ်ပေးလိုက်သော စာရရချင်း ရန်ကုန်ရှိ ဒေါ်ထွေးနု ကိုကျော်စိန်တို့ သည် မြသွယ်ဆီသို့ ချက်ချင်းလိုက်

လာကြသည် ။ ကိုမောင်မောင်ဦးကတော့ အလုပ်စာမေးပွဲရှိနေသဖြင့် လိုက်မလာအားပေ။ သို့သော် ဒေါ်တင်မြစားရန် ပန်းသီး၊ စပျစ်သီးများ နှင့် ယိုများကိုတော့ ဒေါ်ထွေးနုတို့ နှင့် ပေးလိုက်ကြောင်း စာထဲတွင် ထည့်ရေးထားသည် ။

အမေ့အတွက် ကိုမောင်မောင်ဦး ပေးလိုက်သည် ဆိုသော စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ထိုစဉ်က ဒေါ်ထွေးနုနှင့် ကိုကျော်စိန်တို့ သည် လုံးဝနှုတ်ဟချင်း မပြုခဲ့ကြ။ သူတို့ ပင် ဝယ်လာဟန်နှင့် နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့ကြသည် ။ ထို့အပြင် မြသွယ်ဆီကိုပေးလိုက်သော ကိုမောင်မောင်ဦး၏ စာကိုလည်း သူတို့ က ဖျောက်ဖျက်ခဲ့ကြ၏။

ဤသည် တို့ ကို ယခု ကိုမောင်မောင်ဦးဆီက စာလာမှ သိရလေသည် ။ ယင်းကြောင့်လည်း တမြန်နေကပင်ရထားသော ကိုမောင်မောင်ဦးစာနှင့် ပတ်သက်၍ မိခင်ကြီးအား အသိပေးသင့် မပေးသင့် မြသွယ်စဉ်းစားခဲ့ရသည် ။ ဤအကြောင်းများကို အမေသာ သိသွားပါက ယမ်းပုံမီးကျ ဖြစ်သွားမှာ လည်း စိုးရိမ်ရလေသည် ။

ယနေ့ မိခင်ကြီးက ကိုမောင်မောင်ဦးနှင့် ပတ်သက်ပြီး အမေးရှိလာသောအခါ ကိုမောင်မောင်ဦးဆီက စာလာကြောင်းကို အမှတ်မထင်ပြောလိုက်မိသည် ။ အမှန်က ဤသည် မှာ လည်း သူ့အမေသည် ကိုမောင်မောင်ဦးအပေါ်၌ ဤသူငယ်သည် စိမ်းကားရန်ကောဟု အထင်မရောက်စေချင်။ ယခု ကိုမောင်မောင်ဦးဆီက စာလာသည် ဟု ပြောပြီးမှ ဆက်ဖတ်ပြရန်ကလည်း ခက်နေပြန်သည် ။

မြသွယ်သည် သူ့အမေ၏ မျက်နှာကို မသိမသာ တစ်ချက်မော့ကြည့်ပြီး သင့်တော်မည်ထင်သော နေရာက စာကို ဆက်ဖတ်လိုက်သည် ။

"ကျွန်တော် စာမေးပွဲပြီးရင်တော့ တစ်ခေါက်လောက်လာဖြစ်အောင် လာမှာ ပါ။ ဒေါ်ဒေါ် နေထိုင်မကောင်းတဲ့ အချိန်မှာ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ ညီမသွယ် အနားမှာ ကျွန်တော်ရှိနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာ အရင်တစ်ခါ ဒေါ်ဒေါ်ရန် ကုန်လာတုန်းက ညီမသွယ်အတွက် စိတ်မအေးရဘူး"

"ဟော့"

ဒေါ်တင်မြသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ကျောမှီရင်း မြသွယ်ဖ တံပြနေသောစာကို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် နားထောင်နေရာမှ ဖြုန်းခနဲထ ကာ ပါးစပ်ကလည်း "ဟော့"ဟု တစ်ချက်အော်လိုက်၏။ အမေ့အော်သံကြောင့် လန့်သွားကာ သူ့အမေ မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်၏။

စောစောပိုင်းက ကြည်ကြည်လင်လင် ရှိနေသော အမေ၏ မျက်နှာမှာ ယခုအခါ ချက်ချင်း တင်းမာ လာပြီး အိမ်ရှေ့တံခါးဘက်ကို လည်း မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ကြောင်ကြည့်နေလေသည်။

မြသွယ်ကမူ အမေနည်းတူ အိမ်ရှေ့တံခါးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက် သောအခါ လူကြီး မျက်နှာစိမ်း တစ်ယောက်သည် အိမ်ရှေ့လှေကားထိပ် တွင် မတ်တတ်ရပ်ကာ သူတို့ သားအမိကို ငေးကြည့်နေကြောင်း တွေ့ရ သည် ။ ထိုလူကြီး၏ ပကတိ တည်ငြိမ်နေသော မျက်နှာက သူတို့ သား အမိ နှစ်ယောက်စလုံးကို ဖမ်းစားနေသလိုပင်တည်း။

ထို့ကြောင့်လည်း မြသွယ်က သူ့အမေနည်းတူ ထိုလူကြီး၏ မျက်နှာ ကို ငေးကြည့်ကာ ကြောင်သွားမိ၏။

လူစိမ်းကြီးမှာ အသက်လေးဆယ်အရွယ် ဖြူဖြူချောချောခန့်ခန့် ဖြစ် ၏။ သူ၏ ပကတိ တည်ငြိမ်နေသော မျက်နှာမှာ အေးချမ်းမှုကို ဆောင် နေသည် ။ ဆံပင်ကတော့ ရှည်နေသဖြင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြီးထားခြင်း

မရှိပေ။ လုံချည်မှာ အဖြူနှင့်အပြာကွက်တုံးကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ ရုပ်လက်တို့ အင်္ကျီသည် လည်း အဖြူပင်ဖြစ်သဖြင့် လူကြီး၏ ဥပမိရုပ်မှာ ခန့်ချောကြီး ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုလူကြီးသည် မြသွယ်တို့ သားအမိရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလာနေသည်။ သူ၏ ရုပ်သွင်မှာ ဘယ်လိုမှ ထိတ်လန့်စရာ မကောင်းသော်လည်း အမေ၏ ထိတ်လန့်နေဟန်ကြောင့် မြသွယ်မှာ ထိုင်နေရမလို ထသွားရမလို ဖြစ်နေမိသည်။

မိမိအရပ်က အိမ်နီးနားချင်း မဟုတ်သည့်အပြင် တစ်ရွာတစ်ကျေးက အသိမိတ်တွေလည်း မဟုတ်သဖြင့် မြသွယ်မှာ ထိတ်လန့်ချင်သလို ဖြစ်လာမိသည်။ ။ ဤလူကြီးမှာ အမေ၏ အသိများ လား ဟူသော သံသယနှင့် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမိသည်။ ။ သေသေချာချာကြည့်မိမှ ဤလူကြီးမျက်နှာကို ယခင်က မြင်ဖူးသလို ထင်လာမိသည်။ ။ သို့သော် ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက်က ဘယ်နေရာမှာ မြင်ဖူးသည် ဟု တော့ အတိအကျ မမှတ်မိပြန်။

ထို့ကြောင့် သူ့အမေ၏ မျက်နှာကို မြသွယ်က လှမ်းမော့ကြည့်ပြန်သည်။ ။

"နင် နင် ငါ့အိမ်ပေါ်ကို ဘာလာလုပ်သလဲဟင်"

"မမမြ တော်တော် အသည်းအသန် ဖြစ်နေတယ် ကြားလို့ လာကြည့်တာ"

လူကြီးသည် မြသွယ်တို့ သားအမိရှေ့တွင် မတ်တတ်ရပ်၍ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဆို၏။

"အော် ငါနေမကောင်းလို့ လာကြည့်ရအောင် နင်နဲ့ ငါနဲ့ ဘာပတ်သ

က်လို့ လဲဟင်။ ငါ နေမကောင်းလို့ လာကြည့်သတဲ့ ထို့၊ နင် ငါသေပ
လားလို့ လာကြည့်တာ မဟုတ်လား။ ငါသေရင် ငါ့ပစ္စည်းတွေ အပိုင်စီး
မယ်ဆိုတဲ့ အကြံနဲ့ လာတာမဟုတ်လားဟင်၊ ခုဆင်းသွား ငါ့အိမ်ပေါ်က
နင်ချက်ချင်း ဆင်းသွားစမ်း"

အမေ၏ အသံမှာ ဒေါသနှင့် ချက်ချင်းပေါက်ကွဲလာသောအခါ မြသွ
ယ်မှာ မည်သို့လုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ဖြစ်နေသည် ။

"မမမြကလည်း ခုထိ ဒီစိတ်မျိုးတွေ ရှိသေးသကိုး။ ကျွန်တော် ဒီတစ်
ခါလာတာ ကောင်းသောလာခြင်းပါ မမမြ။ မမမြဆီက ဘာပစ္စည်းမှ မ
မျှော်လင့်ပါဘူး။ မျှော်လင့်စရာလည်း မလိုပါဘူး။ တကယ်ပါ ယုံပါမမမြ
ရယ်။ မမမြ ဆေးရုံတက်နေရတယ် ကြားလို့ ကျွန်တော် ခရီးကရောက်
ရောက်ချင်း လာမေးတာပါ။ ကျွန်တော့်စေတနာကို ယုံပါခင်ဗျာ"

ထိုလူကြီးသည် ဧည့်ခန်းကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

မြသွယ်မှာ အကြိမ်ကြိမ် သက်မချ၍ သူ့အမေ၏ မျက်နှာကိုသာ
ငေးကြည့်နေရသည် ။

"ဟော နင်ငါ့အိမ်ပေါ်မှာ ထိုင်သလား။ မထိုင်နဲ့ မထိုင်နဲ့ နင်ငါ့အိမ်
ပေါ်မှာ မထိုင်ပါနဲ့ ။ ခုဆင်းသွား ခုဆင်းသွား။ နင်ငါ့ကို ဘာမှ လာကြည့်
စရာ မလိုဘူး။ နင်နဲ့ ငါနဲ့ လည်း ဘာမှ မပတ်သက်ဘူး။ သွားဆို ခုဆင်း
သွားစမ်း ဘသိန်း"

"ဘသိန်း"ဟူသော အမေ၏ စကားသံကို ကြားရသောအခါမှာ တော့
မြသွယ်မှာ ချက်ချင်းရင်ထိတ်သွားသည် ။

"မမမြ နှင်မချလည်း ကျွန်တော်သွားမှာ ပါ မမမြ၊ ကျွန်တော့်ကို
မမမြ ဒီလောက်ထိ နာကြည်းနေတာဟာလည်း

ကျွန်တော့်မိုက်ပြစ်ကြောင့်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့"

"တော် နင်ဘာမှ ဒါပေမဲ့မနေနဲ့ ခုဆင်းသွား၊ နင့်စကားလည်း ငါမကြားချင်ဘူး။ နင်ငါ့ကို ဒီအပြောတွေနဲ့ ဘယ်လောက် နှိပ်စက်ခဲ့ပြီးပြီလဲဟင် ဘသိန်း၊ ဘသိန်း၊ နင်ငါ့ကို ဒုက္ခအမျိုးမျိုးပေးခဲ့ တာတွေ ငါမေ့ပြီထင်လို့ လားဟင်။ ငါမမေ့ဘူး တစ်သက် မမေ့ဘူး။ နင့် ကိုငါ"

"အို အမေ အမေ"

အမေက သူ့အနားရှိ ထွေးခံနှင့် ဦးဘသိန်းကို လှမ်းပေါက်လိုက်သ ည် ။ ဦးဘသိန်းသည် ဒေါ်တင်မြ လှမ်းပေါက်လိုက်သော ထွေးခံကို ကို ယ်လှည့်ရှောင်လိုက်ပြီး ဒေါ်တင်မြ ရှေ့သို့သာ တိုးလာနေသည် ။

"ကျွန်တော်ပြောတာကို တစ်ဆိတ်လောက် ကျေးဇူးပြုပြီး နားထော င်စမ်းပါဦး မမမြရယ်။ မမမြဟာ ခုထိ ရန်သူမှန်း မိတ်ဆွေမှန်း မသိ သေးပါဘူး။ ဒေါ်ထွေးနုတို့ အကြောင်းလည်း မမမြဘာမှ မသိပါဘူး။ ကျွန်တော် ပြောပါရစေ"

ဦးဘသိန်းက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဒေါ်တင်မြအနားသို့ တိုးသည် ထ က် တိုးကပ်လာသဖြင့် ဒေါ်တင်မြကလည်း ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ရုတ်ခြည်း ထလိုက်သည် ။

ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်နေသော သူ့အမေကို မြသွယ်က လှမ်းဖက်ထား၏။

"အမေ အမေ မထပါနဲ့ ပြန်ထိုင်ပါအမေရယ်၊ အမေလဲကျသွားလိမ့်မ ယ်"

ဒေါ်တင်မြသည် သမီးမြသွယ် ထိန်းထား ပြောကြားနေသည့်ကြား ထဲကပင် နွားနို့ဖန်ခွက်ကို ဆတ်ခနဲကောက်ကိုင်ကာ

ဆဲရေးတိုင်းထွာပြီး ဦးဘသိန်းကို ဖန်ခွက်နှင့် လှမ်းပေါက်လိုက်ပြန်၏။
ဒေါ်တင်မြ လှမ်းပေါက်လိုက်သော ဖန်ခွက်မှာ ဤတစ်ခါတော့ ဦးဘသိန်း၏ ခေါင်းကို တည့်တည့်မှန်ပြီး ကွဲစဉ်သွားလေသည်။ ။

ဦးဘသိန်းမှာ စကားမဆက်နိုင်ဘဲ သူ့ခေါင်းကို တစ်ချက်ပွတ်ပြီး ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်နေသော ဒေါ်တင်မြကိုဝင်၍ ဆွဲထူမထားလေသည်။ ။

"မမမြ သတိထားပါဗျ။ မမမြ နေမကောင်းဘူးဆိုတာလည်း စဉ်းစားပါဦး။"

"နင် ငါ့ကိုမကိုင်နဲ့ လွှတ် ခုလွှတ်စမ်း၊ မောင်ကြည်ကော ဟေ့ မောင်ကြည် မောင်ကြည် မညွန့် မညွန့်။"

သူ့အား ဖေးမကိုင်လာသော ဦးဘသိန်းကို ဒေါ်တင်မြသည် ရှိသမျှ အားအင်နှင့် တအုန်းအုန်း ထုရိုက်ကာ မောင်ကြည်နှင့် မညွန့်ဆိုသူတို့ကို လှမ်းခေါ်၍ အကူအညီတောင်းနေပြန်သည်။ ။

သူ့အမေက နွားနို့ဖန်ခွက်နှင့် လှမ်းပေါက်ထားသဖြင့် ဦးဘသိန်းခေါင်းမှ သွေးများ ဒလဟော စီးကျလာသည် ကို မြင်ရသောအခါ မြသွယ်မှ အရူးမီးဝိုင်း ဖြစ်သွားလေသည်။ ။

"ကျွန်တော့်ကို ခုထိ မမမြ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တာကိုလည်း ကျွန်တော့်အပြစ်ကြောင့်ပဲလို့ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ မမမြ ရိုက်ပါ။ ထုပါ။ ဒါပေမဲ့ သမီးလေး နောင်ရေးနဲ့ မမမြနောင်ရေးကိုပါ ဖျက်ဆီးမယ့်လူတွေကို မိတ်ဆွေလို သဘောထားနေတာကိုတော့ ကျွန်တော် လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး။"

တအုန်းအုန်း စိတ်ရှိလက်ရှိ ထုရိုက်နေသော ဒေါ်တင်မြကသာ ဇောချွေးတွေပြန်၍ မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြူးလာသည်။ ။ ဦးဘသိန်း၏ စကား

က မပြတ်သေး။ သူပြောချင်သော စကားများကိုသာ ဆက်ပြောနေ၏။

သို့သော် ဒေါ်တင်မြက သူ့အား တအုန်းအုန်း ထုရိုက်သတ်ပုတ်နေသဖြင့် သူပြောနေသော စကားများမှာ ထစ်ထစ်အ အ ဖြစ်နေလေသည် ။ ဒေါ်တင်မြက သူပြောနေသော စကားများကို သဘောပေါက်ပုံမရနိုင်သလို မိဘနှစ်ပါးကြားတွင် ဗျာများ နေသော သမီးငယ်မြသွယ်မှာ လည်း ပတ်စေ့ နားလည်ပုံမရနိုင်ပေ။

"သမီးတို့ ကိုချစ်ရင် သွားစမ်းပါ အဖေရယ်၊ ခုဆင်းသွားပါ မေမေသေပါတော့မယ်"

ခေါင်းကွဲအောင် ရိုက်နှက်ထားသည့်အပြင် တအုန်းအုန်းထုရိုက် ကုတ်ခြစ်ခံနေရသူက ဘာမှ မဖြစ်သော်လည်း ထုရိုက်နေသူ အမေမှာ ဇောချွေးတွေပြန်၍ သတိလစ်မတတ် ဖြစ်လာသည် ကိုမြင်သော မြသွယ်က သူ့အဖေအား အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားရန် ငိုယိုတောင်းပန်နေသည် ။

"မောင်ကြည် မောင်ကြည် နင်တို့ ဘယ်ကို သွားနေကြလဲ၊ ကိုထွန်းပေါ် အစ်ကိုကြီး လာကြပါဦးတော် ကျုပ်ပစ္စည်းတွေကို ငဘသိန်း လာလာလုနေပြန်ပါပြီ"

ဒေါ်တင်မြသည် သူ့စကားအဆုံး၌ပင် သတိမေ့ကာ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ လဲကျသွား၏။

သရက်ခြံထဲ ရောက်နေကြသော ဦးကြည်နှင့် ဒေါ်ညွန့်တို့ မှာ ဒေါ်တင်မြ၏ အထိတ်တလန့် အော်ခေါ်နေသံကို ကြားရသဖြင့် အိမ်ပေါ်သို့ အပြေးတက်လာကြသည် ။ အိမ်ပေါ်၌ ဦးဘသိန်းရောက်နေသည့်အပြင်၊ ဦးဘသိန်းခေါင်းမှ သွေးစိမ်းရှင်များ ဒလဟောစီးကျနေသည် ကို မြင်ရသောအခါ ဦးကြည်နှင့် ဒေါ်ညွန့်တို့ မှာ ရုတ်တရက် အံ့သြပြီး ကြောင်ငေးနေကြသည် ။

"ဦးလေးကြည် လုပ်ပါဦး၊ မေမေ သတိမရသေးဘူး။ ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်ရယ် လုပ်ပါဦး မေမေ သတိမရတော့ဘူး"

သတိမေ့မြောကာ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပုံလျက်ဖြစ်နေသော မိခင်ကြီးကို ဆွဲထူကာ မြသွယ်ကငိုယိုပြီး အကူအညီတောင်းလိုက်သည်။ ။

သားအမိနှစ်ယောက်ကို တွေ့တွေ့ကြီး ငေးကြည့်နေသော ဦးဘသိန်းကိုငေးကြည့်ကာ ကြောင်နေသော ဦးကြည်နှင့် ဒေါ်ညွန့်တို့ မှာ ယခုမှ အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာကြသည်။ ။

ခဏအတွင်းမှာ ပင် အိမ်နီးချင်း မိန်းမ ယောက်ျားများ သည် ဆွဲမိဆွဲရာ တုတ် ဓားများကို ဆွဲကိုင်ပြီး ညာသံပေးကာ မြသွယ်တို့ အိမ်ဘက်သို့ အကူအညီပေးရန် ပြေးလာကြသံများကို ကြားလာရသည်။ ။ ထိုအထဲတွင် ဘကြီးထွန်းပေါ်ကမူ ရှေ့ဆုံးက ဖြစ်၏။

သူ့လက်ထဲတွင် ငှက်ကြီးတောင် ဓားတစ်လက်ကလည်း အဖွေးသားပါလာ၏။

သားအမိနှစ်ယောက်ကို တွေ့တွေ့ကြီးစိုက်ကြည့်၍ ငိုနေသော ဦးဘသိန်းမှာ ရွာသားများ ၏ အော်ဟစ်လိုက်ကြသော အသံဗလံတို့ ကြောင့် ရုတ်တရက် သတိဝင်ကာ နောက်ဖေးလှေကားမှ သရက်ခြံထဲသို့ ဆင်းပြေးသွားလေသည်။ ။

"ဘာဖြစ်ကြတာလဲဟင် မောင်ကြည် ဘာဖြစ်ကြတာလဲ"

ဦးထွန်းပေါ်က အိမ်ပေါ်သို့ ဦးစွာပြေးတက် လာပြီး မေးလေသည်။ ။

"ကျွန်တော်တို့ လည်း ခြံထဲဆင်းနေကြတာ ဦးလေးရယ်။ အော်သံဟစ်သံကြားလို့ အိမ်ပေါ်ကို ပြေးတက်လာကြတော့ ဦးဘသိန်းကို အိမ်ပေါ်

မှာ တွေ့တာပဲ"

"တောက်၊ ခု ဒီကောင်ဘယ်ကို သွားလဲဟင်၊ ဘာတွေ လုယူသွားသေးလဲ"

"မေမေ့ကို ကြည့်ကြပါဦး၊ ဘကြီးရယ်၊ မေမေ သတိမရတော့ဘူး"

ညနေစောင်းတွင် ဒေါ်တင်မြတို့ အိမ်ကို အနုကြမ်းဝင်စီးသည် အထင်နှင့် ပြေးလိုက်လာကြသော ရွာသားများမှာ သတိမေ့မြောနေသော ဒေါ်တင်မြကို ဦးဆုံးပြုစုကြရသည် ။

"မြို့ကိုသွားပြီး ဆရာဝန်ပင့်မှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ် ဦးလေးကြည် လုပ်ကြပါဦး၊ မေမေ သတိမရတော့ဘူး။ ဘကြီးထွန်း၊ ဘကြီးထွန်း၊ မေမေ့ကိုကြည့်ပါဦး၊ ဘကြီးထွန်းရယ်၊ မေမေ သတိမရတော့ဘူး"

ဒေါ်တင်မြကို ဖက်၍ ငိုနေသော မြသွယ်ကြောင့် ဒေါ်ညွန့်မှာ လည်း ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေလေသည် ။

သတိလစ်နေသော ဒေါ်တင်မြအား ရွာသူ ရွာသားများက ယပ်ခတ် သူခတ် ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုသူပြု နှာနှပ်သူနှပ်နှင့် အိမ်ကြီးပေါ်တွင် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေကြသည် ။

"ဦးကြီးထွန်းပေါ် ကျွန်တော် စက်ဘီးနဲ့ ဆရာဝန်ကြီး သွားပင့်လိုက်မယ်ဗျ၊ ဒီအတိုင်း ကြည့်နေကြလို့ မတော်ဘူး"

ဦးကြည်က ဦးထွန်းပေါ်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည် ။

"အေးအေး မြန်မြန်သွားလိုက်ပါကွာ၊ ဟေး နင်တို့ သိပ်ပြီး ဝိုင်းအုံမနေကြနဲ့ လေဟာ လူနာပိုဆိုးမှာ ပေါ့၊ ဖယ်ကြစမ်း"

"ဟဲ့ အရေးထဲ ဒီကစက်ဘီး ဘယ်ရောက်နေပြန်လဲဟ မညွန့်ရယ်"

ဦးကြည်မောင်သည် နောက်ဖေးကနေပြီး သူ့မိန်းမကို
လှမ်းအော်ပြော၏။

"ဦးလေး အိမ်ရှေ့မှာ အိမ်ရှေ့မှာ ၊ မနက်က ကျွန်မပွဲရုံတစ်ခေါက်
သွားသေးတယ်"

မိခင်ကြီးအား လူကြီးများ နည်းတူ ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုနေသော မြ
သွယ်က သတိရသဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သည် ။

"ဟဲ့ ဒီမှာ လည်း သွေးတွေပါလား၊ မမြကို ဟိုကောင် ဓားတွေဘာ
တွေနဲ့ များ ထိုးထားခဲ့သလား ကြည့်ကြပါဦး"

အမေမှုက တိုးတိုးသာသာနှင့် အနားကမိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကို
လက်ကုတ်၍ ပြော၏။

"အေး ဟုတ်တယ်ဟ ဘုရား ဘုရား"

ဒေါ်ခင်ဦးမှာ လည်း မျက်လုံးပြူးသွားသည် ။

"မေမေ မေမေ"

တခြားလူတွေ ပြောဆိုနေကြသည့် စကားများကို လုံးဝဂရုမပြုအား
သော မြသွယ်ကတော့ သူ့အမေ၏ နားနားသို့ ကပ်ကာ "မေမေ မေမေ"
ဟု သာ ရေငတ်သလို တတွတ်တွတ် ခေါ်နေလေသည် ။

"မေမေ မေမေ"

မြသွယ်၏ အသံမှာ ပို၍ ငိုသံပါလာသည် ။

"ဟင်း"

ဒေါ်တင်မြသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်ပြီး လူးလွန့်လာ၏။

ဒေါ်တင်မြကို ဝိုင်းဝန်းပြုစုနေကြသော ရွာသားများအားလုံးနှင့် မြ

သွယ်၏ မျက်နှာတို့မှာ ရုတ်ခြည်း ကြည်လင်လာသည်။ ။

"မေမေ မေမေ"

"ဟင်း သမီး သမီး၊ ဟို ဟို ခွေးသားကောဟင် ဟိုခွေးသားကော"

သတိရလာသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒေါ်တင်မြက ဦးဘသိန်းကို မေး၏။

"ပြေးသွားပါပြီ မေမေ"

ဒေါ်တင်မြ သတိကောင်းစွာ ရ လာပြီဖြစ်သဖြင့် လူတွေမှာ ခုမှ သက်မချနိုင်ကြသည်။ ။

"သင်း ငါ့ပစ္စည်းတွေကို ခုထိ သုံးလို့ ဖြုန်းလို့ အားမရသေးဘူး၊ ဟိုတစ်ခါတုန်းကလို ကျုပ်ပစ္စည်းတွေကို သင်းလုဖို့ လာတာ ကိုထွန်းပေါ် သင်းလုယူဖို့ လာတာ"

"မတင်မြကလည်း ဒီစိတ်တွေချည်း မမွေးနဲ့ လေ၊ ခုတော့ မတင်မြပစ္စည်းတွေ ဘာမှ ယူမသွားပါဘူးတဲ့ ၊ စိတ်ကောင်းကောင်း ထားပါ"

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ဒီကောင့်အကြောင်းကို မတွေးပါနဲ့ ၊ ကိုယ်က ရောဂါကြီးနဲ့ မဟုတ်လား"

အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့် သတိရလာကတည်းက ဦးဘသိန်းကိုသာ တမေးထဲ မေးနေသဖြင့် ဦးထွန်းပေါ်နှင့် အမေမို့တို့ က ဒေါ်တင်မြအား ဝိုင်းဝန်း၍ စိတ်ကိုလျော့ထားရန် သတိပေးကြသည်။ ။

"ဟင်း မောလိုက်တာ"

"မေမေ အမောပြေသွားအောင် ဂလူးကို(စ်) နည်းနည်းသောက်လိုက်ပါလား မေမေ သမီးသံပရာရည်နဲ့ ဖျော်ပေးမယ်လေ"

သမီး၏ မျက်နှာကို စူးစမ်းသောအကြည့်နှင့် မျက်ခွန်တစ်ချက် ပင့်ကြည့်ပြီး ဒေါ်တင်မြ ခေါင်းညိတ်၏။

"ဟဲ့ ကလေးမ သံပရာရည်နဲ့ နို့နဲ့ မတည့်ဘူး၊ မမကြီး နို့သောက်ပြီးပ လား"

ဒေါ်ညွန့်က မြသွယ်ကို လှမ်းကြည့်၍ မေး၏။

"ဟုတ်သားပဲ မေမေနို့သောက်ပြီးပါပြီ ဒေါ်ဒေါ်ညွန့်"

ဒေါ်ညွန့်က သူ့အစ်မကြီး ဒေါ်တင်မြကို နှာနှပ်ပေးရင်း မြသွယ်ကို ထူးထူးခြားခြား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။

ဂလူးကို(စ်) သောက်ပြီးသောအခါ ဒေါ်တင်မြမှာ အနည်းငယ် သက်သာ လာပြီး စကားလည်း ပြောလာသည် ။

ဆရာဝန်ပင့်သွားသော ဦးကြည်မောင်ကား ယခုထိ ပေါ်မလာသေး၊ ပန်းတင်ရပ်နှင့် မြို့မှာ စက်ဘီးနှင့်ပင် နာရီဝက်လောက် ခရီးရှိသည် ။

"ဟဲ့ သမီး"

"မေမေ"

သူ့အမေက အထိတ်တလန့် ခေါ်လိုက်သဖြင့် မြသွယ်မှာ လန့်သွားသည် ။

"မေမေတို့ ပစ္စည်းတွေ သင်းလက်ထဲ ဘာပါသွားသေးလဲဟင်"

"ဘာမှ မပါပါဘူး မေမေ"

ဒေါ်မြတင်သည် သူ့သမီးအား လုံးဝယုံစားခြင်းမရှိသော အကြည့်နှင့် တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီးမှ စကားဆက်ပြော၏။

"ဟင်း တော်ပါသေးရဲ့ ၊ သင်းက ပစ္စည်းလုဖို့ လာတာ ကံကောင်းပေ

လို့ ပေါ့၊ ငါမသေမချင်း သင်းငါ့ကို လာနှိပ်စက်နေမှာ ပဲ၊ ငါ့ပစ္စည်းတွေ လုဖို့ ကြံစည်နေမှာ ပဲ၊ မောင်ကြည်တို့ များ ယောက်ျားဖြစ်နေပြီး ဘာမှ အားမကိုးရဘူး၊ ဟဲ့ မောင်ကြည် သင်းဘယ်ကို သွားနေပြန်လဲ သမီး"

"ဦးလေးကြည် ဆရာဝန်သွားပင့်ပါတယ် မေမေ၊ မေမေ စကားသိပ် မပြောနဲ့ ဦး မောနေပါ့မယ်"

"တစ်ဆိတ်ရှိ ဆရာဝန်ပဲ သွားသွားခေါ်ကြ၊ လူဆိုးသူခိုး အန္တရာယ် တော့ မကာကွယ်ဘူး"

"မတင်မြကလည်း ဗျာ ဒါတွေဘာမှ စိတ်ကူးမနေစမ်းပါနဲ့ ဆရာဝန် လည်း မလာသေးဘူး၊ ကဲကဲ အိပ်ရာထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်သာ သွားလှဲနေပါဦး"

"ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်တင်မြရယ်၊ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ထိန်းပြီး နေမှ ပေါ့၊ ကဲသမီး သမီးအမေ နားနေပါစေကွယ်"

ဦးထွန်းပေါ်နှင့် အမေမှုတို့ ကပါ ဝိုင်းပြောကြသဖြင့် ဒေါ်တင်မြအား ဒေါ်ညိုနှင့် မြသွယ်တို့ က အိပ်ရာထဲတွဲပို့လိုက်ကြသည် ။ သို့သော် ဒေါ်တင်မြ၏ စကားကား မရပ်သေး၊ ဆီမန်းမန်းသလို တတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေတုန်းပင်တည်း။

"ဦးဦး ဒေါ်ဒေါ်တို့ ရေနွေးကြမ်း သောက်ကြပါဦး"

မြသွယ်သည် သူ့အမေအား အိပ်ခန်းထဲတွင် ဒေါ်ညွန့်နှင့်ထားခဲ့ပြီး အပြင်ရှိလူများကို ယခုမှ ဧည့်ခံနိုင်တော့သည် ။ ဓာတ်ဘူးထဲရှိ ရေနွေးကို အကြမ်းအိုး နှစ်အိုးထဲခွဲထည့်၍ ဦးထွန်းပေါ်နှင့် အမျိုးသားကြီးများ ရှေ့တစ်အိုး၊ ဒေါ်လှဖြူ အမေမှုနှင့် အမျိုးသမီးကြီးများ ရှေ့တွင် တစ်အိုး ချတည်ကာ မြေပဲလှော် ကြိုသကာတို့ နှင့် ဧည့်ခံလာ၏။

ရုပ်ကလေးလှသည် မဟုတ် လိမ္မာရေးခြားလည်း အလွန်ရှိပြီး တစ်ရ

ပ်လုံးရှိ လူကြီး ကလေးပါမကျန် ချစ်ခင်ပေါင်းသင်းတတ်သလို ယခုလို မိမိတို့ ၏ သေရေးရှင်ရေး၌ပင် လူကြီးသူမတွေအား ဧည့်ဝတ်ကျေဖြန် တတ်သော မြသွယ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ငေးကြည့်ကာ လူကြီးတွေမှာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြသည်။

အမေ အဖေတို့ နှင့် လုံးဝမတူဘဲ စိတ်သဘောထား သိမ်မွေ့နူးညံ့ ကာ လိမ္မာရေးခြား ရှိလွန်းလှသော ဤကလေးမကြောင့် သွေးမတော် သားမစပ်သော ဦးထွန်းပေါ်တို့ မှာ သူ့အမေ အဖေတို့ အပေါ်၌ အမြဲမကျေမနပ် ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

"ဒေါ်ဒေါ်ဖြူ ခဏနော် ကျွန်မ လက်ဖက်သုပ်လိုက်ဦးမယ်"

"ဟဲ့ နင့်လက်ဖက် အသာထားစမ်းပါဦး မိန်းကလေးရယ်၊ ဘယ်က ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာလဲ၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးတို့ ကိုလည်း ပြောပါဦး၊ အိမ်ပေါ်မှာ လည်း သွေးတွေသံတွေနဲ့ ငါဖြင့် ရင်ထိတ်လိုက်တာ"

ဒေါ်လှဖြူဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးက မြသွယ်ကို လက်ယပ်ခေါ်ပြီး တိုးတိုးသာသာ မေး၏။

မြသွယ်က လူကြီးများ ရှေ့တွင် ကျုံ့ကျုံ့ယုံယုံထိုင်ကာ ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင်ကို မျက်ရည်ဝဲကာ ပြောပြရှာ၏။

မြသွယ်တို့ နှင့် အရင်းနှီးဆုံးဖြစ်သော ဒေါ်ပုမကတော့ ကြမ်းခင်းပြင် က သွေးကွက် ဖန်ခွက်ကွဲများကို မည်သူမျှ မပြောရဘဲ အလိုက်သိစွာ ရှင်းလင်းသုတ်သင်နေလေသည်။

"မိုက်လိုက်တဲ့ ငသိန်းနှယ်နော် မတင်မြကို မသနားတောင် ဒီသမီး ကလေးကို ညှာဖို့ ကောင်းတယ်၊ မတင်မြ နာတာရှည်ဖြစ်နေလို့ ဒီသမီး ကလေး ဘယ်လောက်ပင်ပန်းနေတယ်ဆိုတာ မသိဘဲ သင်းမို့လုပ်ရက်

တယ်"

"ဖေဖေက မေမေထင်သလို ပစ္စည်းလုဖို့ လာတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ကြီးရယ်၊ ဖေဖေက ကျွန်မတို့ ကို တစ်ခုခု အရေးတကြီး ပြောချင်ပုံရတယ်၊ မေမေက ဒေါသကြီးပြီး သက်သက် အထင်လွဲတာပါ"

မြသွယ်က ကြမ်းခင်းပြင်ကို လက်သဲနှင့်ကုတ်ခြစ်ကာ ရှိုက်သံတစ်ဝက်နှင့်ဆို၏။

အိမ်ရှေ့တွင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ရပ်သံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသောအခါ ဆရာဝန်ကြီးနှင့် ဦးကြည်တို့ ကို တွေ့ရလေသည် ။

"မမမြ ဘယ်လိုနေသေးလဲဟင် ကလေး"

"မေမေ သက်သာသွားပါပြီ ဦးလေး"

"အော် ဆရာကြွပါခင်ဗျာ ကြွပါ၊ ဒေါ်တင်မြတော့ နည်းနည်း သက်သာသွားပါပြီ"

ဆရာဝန်ကြီးသည် ဦးထွန်းပေါ်တို့ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဝိုင်း၌ပင် ဝင်ထိုင်သည် ။ ဆရာဝန်ကြီးမှာ ဒေါ်တင်မြနှင့် သိကျွမ်းရင်းနှီးသူဖြစ်သည့်အပြင် ပန်းတင်တစ်ရပ်လုံးနှင့်လည်း မျက်နှာသိဖြစ်သဖြင့် ဟိတ်ဟန်လုပ်နေခြင်းမရှိပေ။ ခဏအကြာတွင် ဆေးတစ်လုံးထိုးပေးထားခဲ့ပြီး သူ့မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် မြို့ပြန်သွားသည် ။ ဦးကြည်မောင်က လိုက်ပို့ပါရစေဆိုသည် ကိုပင် နေညိုသွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် မလိုက်ရန် တားထားခဲ့သည် ။

မိုးချုပ်ပြီဖြစ်သဖြင့် မိမိအရပ်လူများ မိမိတို့ နေအိမ်များ သို့ အလျှိုလျှိုပြန်သွားကြသောအခါ မြသွယ်မှာ သူ့အမေ၏ ခုတင်ဘေးတွင် အမေ့ကိုစောင့်ရင်း အိပ်ရသည် ။ ဦးကြည်မောင်နှင့် ဒေါ်ညွန့်တို့ ကလ

ည်း ဒေါ်တင်မြဘေးတစ်ဖက်၌ပင် နေရာယူ၍ လူနာစောင့်အိပ်ကြသည်

။

စိတ်မောလူမော ဖြစ်နေသော ဒေါ်တင်မြမှာ ဆရာဝန်ကြီး၏ ဆေး
တန်ခိုးကြောင့် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ပင် အိပ်မောကျလျက်ရှိသည် ။

အမှန်က ဒေါ်တင်မြသာမဟုတ် သူ့အနားတွင်
လူနာစောင့်အဖြစ်နေကြသော ဦးကြည်နှင့် ဒေါ်ညွန့်တို့ မှာ လည်း အိပ်
မောကျလျက်ပင် ရှိလေသည် ။ တစ်ယောက်တည်း မျက်လုံးကြောင်၍
အိပ်မပျော်နိုင်သူကတော့ မြသွယ်ပင်တည်း။

မြသွယ်သည် ညနေက အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်စဉ်းစား၍
မျက်လုံးကြောင်နေသည် ။ ညနေက သူ့အမေအား ဖတ်ပြနေသော မော
င်မောင်ဦး၏ စာကို သတိရသဖြင့် ထရှာသေးသည် ။ သို့သော် မောင်
မောင်ဦးရဲ့ စာက ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဗရတ်ဗရက်ထဲ ဘယ်ဆီလွင့်ပါသွား
ခဲ့သည် မမှတ်မိတော့။ ဒေါ်ပုမ အမှိုက်ရှင်းရာထဲများ ပါသွားလေသ
လားဟု လည်း မရေမရာ တွေးနေမိသည် ။

မြသွယ်မှာ ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်းတွေ တွေးရင်း အိပ်မပျော် ဖြ
စ်နေသည် ။

"ဟိုတစ်ခါတုန်းကလို ကျုပ်ပစ္စည်းတွေ သင်းလုယူဖို့ လာတာ ကိုထွ
န်းပေါ် လုယူဖို့ လာတာ "

ညနေက သူ့အမေ အထိတ်တလန့်နှင့် ရေရွတ်ခဲ့သော စကားများကို
ပြန်လည် ကြားယောင်မိသောအခါ မြသွယ်၏ ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်
လာတော့သည် ။

သူငယ်စဉ်က သူတို့ အိမ် လူလုခံရသည် မှာ ညနေကလာသော အ

ဖေပင် လာလုခြင်းပေလား။ ထိုစဉ်က မြသွယ်မှာ ခုနစ်နှစ် ရှစ်နှစ်အရွယ်တော့ ရှိလေမည်။

အဖေအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အတွေးလှိုင်းဂယက်တို့ က စိတ်ရေပြင်တွင် ချက်ချင်း ထင်ဟပ်လာသည် ။ အဖေဆိုသူအား မြသွယ်ဦးဆုံးတွေ့ဖူးသောအချိန်က အဖြစ်အပျက်ကိုလည်း ပြန်၍ သတိရမိသည် ။ အမှန်က
ထိုအဖြစ်အပျက်တွေမှာ စာရေးဆရာများ စိတ်ကူးယဉ်ရေးသားကြသော ဇာတ်လမ်းနှင့်ပင်တူသည် ဟု ဆိုရပေမည်။ တကယ့်အဖြစ်အပျက်များ သည် တကယ်ပင် စိတ်ကူးယဉ်ထက် ဆန်းကြယ်ခဲ့လေသည် တကား။

အခန်း (၂)

မြသွယ်ငယ်စဉ်ကပင် အမေ၏ လက်ထဲ၌ သာ ကြီးပြင်းလာသူဖြစ် သဖြင့် အမေ၏ အကြောင်းကိုသာ သိသည်။ ။ အဖေနှင့် ပတ်သက်၍ မြ သွယ်ဘာမှ မသိခဲ့။ သူများကလေးများ လို အဖေဆိုတာကိုလည်း အမေ အား တစ်ခါမှ မမေးဖူး၊ မမေးမိ၊ ဖေဖေခေါ်ချင်လှချည်ရဲ့ ဟု လည်း တစ်ခါမှ မပူစာ၊ မတောင့်တခဲ့။ အဖေဆိုသည် မှာ ဖြူသလား၊ မဲသလားဟု ပင် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့သော မိန်းကလေး တစ်ယောက်အနေနှင့် အဖေ ဆိုသူကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပင် ရှိခဲ့သည်။ ။ မြသွယ်၏ ဘဝမှာ အဖေ မရှိသည် ကလွဲလျှင် ဘာမဆို ပြည့်စုံခဲ့သည်။ ။ ထို့ကြောင့်လည်း အေးချမ်းသော အမေ၏ မေတ္တာအရိပ် အာဝါသအောက်မှာ မြသွယ် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ။

အဖေဆိုသူနှင့် မြသွယ် စ၍ တွေ့ရသော နေ့ကိုတော့ ယခုထိပင် အမှတ်တရ ရှိနေသေး၏။ ထိုစဉ်က "ဒီလူကြီးဟာ ငါ့အဖေဆိုတာကိုး"ဟု လည်း လုံးဝမရိပ်မိခဲ့ပေ။

မြသွယ်တို့ ပန်းတင်ရပ်မှာ မြို့နှင့်အတော်ဝေးသည်။ စက်ဘီးနှင့်ပင် နာရီဝက်ခရီးရှိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အမေက မြသွယ်ကို ခုနစ်နှစ်ကျော် မှ ကျောင်းထားပေးလေသည်။ ။

မြသွယ်ကို ကျောင်းအပ်သောနေ့က အမေ၊ ဦးလေးကြည်မောင်နှင့်

ဒေါ်ညွန့်တို့ မြင်းလှည်းနှင့် လာ၍ ကျောင်းအပ်ကြသည်။ နောက်နေ့များတွင် ဦးလေးကြည်မောင်သည် စက်ဘီးနှင့် ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် အပို့အကြိုလုပ်သည်။ ဤသည် မှာ ဦးလေးကြည်မောင်၏ နေ့စဉ်ဝတ္တရားတစ်ခု ဖြစ်၏။

ပန်းတင်ရပ်က မြသွယ်တို့ အရွယ်ကျောင်းနေရသော ကလေးသူငယ်များအား လူကြီးမိဘများက စက်ဘီးနှင့်၎င်း၊ မြင်းလှည်းနှင့်၎င်း လိုက်ပို့ကြရသည်။ ပန်းတင်ရပ်တွင် မြင်းလှည်း မောင်းသူတွေကလည်း တစ်ဆယ့်ကိုးဦးရှိသဖြင့် ပန်းတင်ရပ်က ကလေးများမှာ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်၌ ဘာမှ အခက်အခဲ မရှိပေ။ မိမိအရပ်ထဲက မြင်းလှည်းဆိုလျှင် ဘယ်သူ့မြင်းလှည်းနှင့် တက်လိုက်လာလာ ပန်းတင်ကို ရောက်နိုင်သည်။ ကလေးလေးတွေမို့ မြင်းလှည်းခ ပိုက်ဆံပေးရန်လည်း မလိုပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ရာသီကုန်များကျချိန်၌ တစ်အိမ်လုံးရှိ လူကြီးတွေက အလုပ်များ နေကြချိန်တွင် ပန်းတင်ရပ်က ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေမှာ မိမိအရပ်က ကြုံရာမြင်းလှည်းနှင့် ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် လုပ်ရသည်။

မြင်းလှည်းနှင့် ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်ရသည် မှာ သူငယ်ချင်းတွေနှင့်ဖြစ်သဖြင့် မြသွယ် ပျော်နေမိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တစ်ခါတစ်ခါ ဦးလေးကြည်မောင် လာအကြိုကိုပင် မစောင့်ဘဲ ကြုံရာမြင်းလှည်းနှင့် အခြားကလေးသူငယ်များ နည်းတူ လိုက်လာမိသည်။ လမ်းတစ်ဝက်ရောက်၍ ဦးလေးကြည်မောင် ကြုံရန်လာသည် ကို မြင်လျှင် အော်ဟစ်လက်တား၍ ဦးလေးကြည်မောင်နှင့် ပြောင်းလိုက်ရသည် လည်း ရှိလေသည်။

မြသွယ်တို့ အမေမှာ ပန်းတင်ရပ်၌ ပစ္စည်းဥစ္စာကြွယ်ဝချမ်းသာသူ

ဖြစ်သဖြင့် မြင်းလှည်းသမားတွေကလည်း မြသွယ်ဆိုလျှင် ခေါ်ချင်တင် ချင်ကြသည် ။ သူတို့ မှာ မြင်းလှည်းပစ္စည်း တစ်ခုခုချို့ယွင်းသွား၍ လောလောလတ်လတ် ငါးဆယ်မျိုး ခြောက်ဆယ်မျိုး အသုံးလိုလျှင်လည်း မြသွယ်တို့ ၏ အမေကိုသာ အားထားနေကြရသည် ။ မြသွယ်ကျောင်းနေသောအခါ မြသွယ်အမေနှင့် ယခင်က ရင်းရင်းနှီးနှီး မရှိသော မြင်းလှည်းသမားများ သည် ပင် မြသွယ်တို့ အမေနှင့် ရင်းနှီးသွားကြလေသည် ။

မြသွယ်တို့ နေသော မြို့မကျောင်းမှာ မိုးတွင်းပင် ဖြစ်သော်လည်း ကျောင်းဝင်းထဲတွင် ဗွက်ပေါက်ခြင်း၊ ရွှံ့အိုင်ရေဝပ်ခြင်းလည်း လုံးဝမရှိပေ။ မိုးစဲသွားသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကုန်းမြင့်ဖြစ်သော ကျောင်းဝင်းထဲတွင် ရေစဲ၍ ကျောက်ခဲဖြူဖြူလေးများ ပင် ပေါ်နေတတ်လေသည် ။ မြသွယ်နှင့်တကွ ကျောင်းသူကျောင်းသား ကလေးသူငယ်များမှာ သင့်ရာခင်ရာ ဝိုင်းဖွဲ့စု၍ ကစားတတ်ကြ၏။ ထုပ်ဆီးတိုးတမ်း၊ ကြက်ခွပ်တမ်း၊ ဖန်ခုန်တမ်း၊ ပန်းဝှက်တမ်းအပြင် ကျောင်းရှေ့က ရေမြောင်းကြီးထဲတွင် လှေငယ်များ မျှော၍ လည်း ကစားတတ်ကြ၏။ လှေငယ်ပြုရန် မီးခြစ်ခွံများကို မြသွယ်တို့ မှာ အိမ်က တကူးတက ရှာယူလာကြရသည် ။ မီးခြစ်ခွံ ရှာမရသော နေ့တွေမှာ စက္ကူထူထူတွေကို လှေကြီးလှေငယ်တွေ ပုံသဏ္ဌာန်ခေါက်ချိုး၍ ပြိုင်တူလွှတ်မျှော ကစားတတ်ကြလေသည် ။

ဒီနေ့တွင် ဘယ်သူ့မှာ မှ မီးခြစ်ခွံပါမလာသဖြင့် စက္ကူထူထူကို လှေငယ်ပုံသဏ္ဌာန်လုပ်၍ ကျောင်းရှေ့က မြောင်းထဲတွင် မျှောကစားနေကြသည် ။ မိုးစဲသွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း ရေမြောင်းကြီးထဲတွင် ရေတွေက တသွင်သွင် စီးနေတုန်းပင်။ နေရောင်ခြည်သည် လည်း ထွန်းသစ်တောက်ပလျက် ရှိလေသည် ။

"ဟေး ကလေး မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

လှေမျှော ကစားနေကြသော ကလေးများ ရှိရာသို့ ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာမှန်းမသိသော လူကြီးတစ်ယောက် မတင်ရီကိုမေး၏။
ထိုလူကြီး၏ မေးလိုက်သံကြောင့် ကျန်ကလေးတွေကပါ ထိုလူကြီးကို တစ်ချက် လှမ်းကဲကြည့်ကြသည် ။

လူကြီးဟု ဆိုသော်လည်း သူ၏ အသက်မှာ သုံးဆယ်ကျော် အရွယ်သာရှိဦးမည်။ အသားဖြူဖြူ မျက်ခုံးထူထူ နှာတံပေါ်ပေါ်နှင့် သူ၏ ဥပဓိရုပ်မှာ ကျောင်းဆရာများ ထက်ပင် ချောသည် ။ ဝတ်ထားသော အဝတ်ကလည်း ပုစွန်ဆီရောင် ဘန်ကောက်ပုဆိုး တစ်ပတ်နွမ်းနှင့် ပိုးအင်္ကျီရှပ်လက်တို အဝါဖြစ်သဖြင့် သူ၏ ရုပ်မှာ ရှိရင်းစွဲ အသက်ထက်ပင် နုပျိုနေလိမ့်မည် ထင်သည် ။ ခေါင်းကိုလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြီးပြီး ဘေးတွင် လွယ်အိတ်တစ်လုံး လွယ်ထားလေသည် ။

"ဟေး မိန်းကလေးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်"

ထိုလူကြီး၏ အသံက ဒုတိယအကြိမ် ထွက်ပေါ်လာပြန်သည် ။

"ကျွန်မနာမည် မတင်ရီပါ"

"အော် အော်"

လူကြီးက ကလေးများကို စူးစမ်းသလိုကြည့်ပြီး နောက်ထပ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မေးပြန်လေ၏။ တစ်ခု ထူးခြားသည် မှာ ယောကျ်ားလေးများကိုမူ သူက လုံးဝမမေးပေ။

"သမီးနာမည်ကရောကွယ်"

"ကျွန်မနာမည် မသန်းလှ"

"ဟုတ်လား၊ လူကလည်း လှတာပဲ၊ ဒီကသမီးကကော"

"ကျွန်မနာမည် သိချင်လား"

"သိချင်လို့ မေးတာပေါ့ကွယ်"

"သိချင်ရင် ဒီစက္ကူလှေတွေ ခေါက်ပေးပါ။ ဒါမှ ပြောမယ်"

စက္ကူလှေခေါက်၍ အချိုးမပြေနိုင်ဖြစ်နေသော မြသွယ်က အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာကာ တစ်ယောက်စီ နာမည်လိုက်မေးနေသော ထိုလူကြီးကို ခပ်စွာစွာ ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဟဲ ဟဲ ကဲ ပြောလေ ရော့၊ ဦးဦးခေါက်တာ ပိုမကောင်းဘူးလား"

မြသွယ်၏ စက္ကူချပ်ကို အချိုးညီညီခေါက်ပြီး ထိုလူကြီးက ရယ်နေသည်။ ။

မြသွယ်သည် ထိုလူကြီးခေါက်ပေးသော စက္ကူလှေကို ကိုင်ကြည့်ပြီး ချက်ချင်း မတ်တတ်ရပ်ထကာ ရေမြောင်းနားသို့ပြေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

"ဟဲ့ ဘယ်လိုလဲ မင်းကတိမတည်ပါလား၊ စက္ကူလှေခေါက်ပေးရင် မင်းနာမည်ပြောမယ်ဆို၊ ခုတော့ ဘယ်ထွက်ပြေးမလို့ လဲ ပြောလေ၊ မပြောရင် မလွှတ်ဘူး ကဲ"

လူကြီးက မြသွယ်၏ ဂါဝန်စကို ဆွဲထား၏။

"ဖယ်ပါ ဦးဦးရဲ့ ကျွန်မရေမြောင်းထဲ ဒါသွားမျှောလိုက်မယ်၊ ပြန်လာမှ ပြောမယ်"

"ကြည့်စမ်း မင်းကအလည်လေးပဲ။ ဘာလဲ နောက်တစ်ခု ခေါက်ခိုင်း ဦးမလို့ မဟုတ်လား"

မြသွယ်က ရယ်နေ၏။

"ကဲ ပြောလေ"

"သူတို့ ကို မေးပါ"

"ကဲ သမီး ဒီကလေးမနာမည် ဘာလဲကွယ့်"

လူကြီးက မသန်းလှကိုပင် ထပ်၍ အကူအညီတောင်းမေးသည် ။

"ပြောလိုက်ရမလား မြသွယ်"

မသန်းလှက ယောင်ပြီးပြောမိပြီးသား ဖြစ်သွားသောအခါ ရီရီတင် တို့ ချုံပြီးတို့ မခင်လှတို့ ကပါ ဝိုင်းရယ်ကြသည် ။ မြသွယ်ကလည်း အသံထွက်အောင်ပင် ရယ်လိုက်မိသည် ။ မရယ်နိုင်ဘဲ မျက်နှာညှိုးသွားသူ ကတော့ ထိုလူကြီးပင်တည်း။

"သမီး ကျောင်းနေရတာ ပျော်သလား"

"ဘာလုပ်မလို့ လဲ"

"သမီးကို ဦးဦးက ချစ်လို့ ပေါ့"

လူကြီးက မြသွယ်ကို မိမိရရ ဆွဲဖမ်းထား၏။

"ဖယ်ပါဦးလေးရဲ့ သူများ တွေ လှေသွားမျှောနေကြပြီ"

အဖော်တွေက လှေမျှောရင်း ရေမြောင်းအတိုင်း
စုန်ပြေးသွားကြသဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သူ မြသွယ်က
ထိုလူကြီးလက်ကိုကိုင်ရင်း ပြောလိုက်၏။

"ခဏနေပါဦး သမီးရယ်၊ သမီးက ဦးဦးကိုသိရဲ့ လား"

"ဟင့်အင်း"

ဤတစ်ခါတော့ မြသွယ်က လူကြီး၏ မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်သည်။ ။ လူကြီး၏ မျက်နှာမှာ အလွန်အမင်း ဝမ်းသာဟန်နှင့် အပြုံးတွေက ပြည့်နေသည်။ ။ သို့သော် မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် မျက်ရည်ကြည်တွေကလည်း ရစ်ဝဲနေသည် ကိုတော့ မိန်းကလေးသည် လုံးဝသတိမပြုပေ။

"သမီးနဲ့ ဖေဖေ အေးအေး သမီးနဲ့ ဦးဦးတို့ က ဆွေမျိုးတော်တယ် သမီးရယ်"

"ဦးဦးက ဘယ်ကလဲဟင်"

ဆွေမျိုးတော်သည် ဆိုသဖြင့် မြသွယ်က ထိုလူကြီးကို ချက်ချင်းခင်မင်သွားသည်။ ။

"ဦးဦးက ဒီမြို့ထဲ ဈေးပိုင်းကပါ"

"ဟေး မြသွယ် နင့်လှေမြပ်သွားပြီဟ"

လူကြီးနှင့်မြသွယ်တို့ စကားပြောနေကြစဉ် မြသွယ်မျှောလွှတ်လိုက်သော စက္ကူလှေလေး မြပ်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ချို့ပြိုးက အော်ပြောလိုက်သည်။ ။

မသန်းလှ၊ မတင်ရီ၊ ရီရီတင်၊ မမေနု၊ ချို့ပြိုးတို့ မှာ ရေစီးအတိုင်း မျောပါသွားသော လှေငယ်များ နောက်ကို ရေမြောင်းကြီးတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်နေကြ၏။

"ဦးလေး ကျွန်မလှေလေး မြပ်သွားပြီတဲ့ "

"မြပ်သွားပါစေပေါ့ သမီးရယ်၊ စက္ကူလှေပဲ တန်ဖိုးမရှိပါဘူး။ ရော့ သမီးလေးစားဖို့ ဖေဖေ သကြားလုံးတွေ ဝယ်လာတယ်"

"ဦးလေးက သမီးဖေဖေလား"

မြသွယ်က လူကြီးပေးသော သကြားလုံးနှင့် မုန့်ထုပ်ကို မယူဝံ့သေးဘဲ လူကြီး၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ မေး၏။

"ဟုတ်ပါတယ် သမီးလေးရယ်၊ ဖေဖေဟာ သမီးဖေဖေအစစ်ပါ"

လူကြီးက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မြသွယ်ကို လှမ်းပွေ့၍ သူရင်ခွင်ထဲ ထိုင်စေ၏။

"ကဲ ရော့ သမီး သကြားလုံးစားဦးလေ"

လူကြီးက တစ်ကျပ်တန် သကြားလုံးထုပ်ကို ဖောက်ပြီး သကြားလုံးတစ်လုံးကို မှန်ပါးစက္ကူခွာကာ ခွံပေးသည်။

"ဟင့်အင်း ဦး ကျွန်မ သကြားလုံး မကြိုက်ဘူး။ အိမ်မှာ ဆိုရင် ချောကလက်ပဲ စားတယ်"

လူကြီး၏ မျက်နှာက ချက်ချင်းညှိုးသွားလေသည်။ မြသွယ်သည် သကြားလုံးတကယ်ပင် မကြိုက်ပေ။ ထို့ကြောင့် စားလေ့စားထပင် မရှိ။

"နောက်တစ်ခါလာရင် သမီးအတွက် ဖေဖေ ချောကလက်တွေ ဝယ်လာမယ်။ မကြိုက်ပေမယ့် ဒီသကြားလုံးထုပ် ယူထားလိုက်နော်၊ သမီးသူငယ်ချင်းတွေကို ပေးပေါ့"

မြသွယ်က သကြားလုံးထုပ်ကို လက်နှင့်ဆုပ်နယ် ကစား၍ ခေါင်းညှိမ့်ပြ၏။

"သမီး နောက် ဖေဖေ့ကိုတွေ့ရင် မှတ်မိမလားဟင်"

မြသွယ်က ဖေဖေဆိုသော လူကြီး၏ မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ မည်သို့ ပြန်ဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ ဖေဖေဆိုသူကို တစ်ခါမှ

လည်း မမြင်ဖူးသဖြင့် ယခု ဖေဖေဆိုသူနှင့် တွေ့ရသောအခါ မြသွယ်မှာ ဝမ်းနည်းရမလို ဝမ်းသာရမလို ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် ဖေဖေဆိုသည် မှာ ဖခင်အရင်းကို ဆိုသည် ဟု သူမသိ။ ဆွေမျိုးတော်၍ ခေါ်ရသော အခေါ် အဝေါ်တစ်မျိုးဟု သာ ထင်သည် ။ ဤလူကြီးလည်း ဆွေမျိုးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ရမည်ဟု ယူဆနေသည် ။ အဖေနှင့်ပတ်သက်၍ မြသွယ်မှာ ဤမျှအထိ အတွေးခေါင်ခဲ့လေသည် ။

"ဖေဖေမေးတာကိုလည်း ပြောပါဦးလား သမီးရယ်နော်။ ဖေဖေကို နောက်တွေ့ရင် သမီးမှတ်မိမလားဟင်"

မှတ်မိ မမှတ်မိကို အတိအကျ မပြောနိုင်သော်လည်း မြသွယ်က လူကြီး၏ မျက်နှာကို ပြုံးကြည့်ကာ ဦးခေါင်းညိမ့်ပြီးသားတော့ ဖြစ်သွား၏။ လူကြီး၏ မျက်နှာမှာ ပီတိနှင့်အပြုံးတို့ က တစ်ပြိုင်တည်း ပြည့်လျှံသွားလေသည် ။

"တီ တီ"

လမ်းမက ကားဟွန်းသံကြားရသဖြင့် မြသွယ်က ကားလမ်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ လမ်းမတွင် ကုန်တင်ကားကြီးတစ်စီး ရပ်ထားသည် ကို တွေ့ရ၏။

"ကဲ သမီးစားဖို့ ဒါတွေကို ယူထားလိုက်နော်၊ ပြီးတော့ ဖေဖေကိုတွေ့ရင် ဖေဖေလို့ ပဲ သမီး ခေါ်ရမယ်နော်၊ ခုခေါ်ကြည့်စမ်း သမီး ဖေဖေလို့ "

လူကြီးက ဘီစကွတ်မုန့်ထုပ်နှင့် သကြားလုံးထုပ်ကိုပေး၍ ဖေဖေခေါ်ခိုင်း၏။

"ဖေ-ဖေ-ဖေ"

ယနေ့မှ တွေ့ရသော လူကြီးကို မြသွယ်ကလည်း ဖေ-ဖေ-ဖေ ဟု ခေါ်လိုက်မိသည်။ ။

"မဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့ ဖေဖေဖေလို့ မခေါ်ရဘူး။ ဖေဖေဆို နှစ်ခွန်းထဲ ခေါ်ရတယ်"

လူကြီးက လက်နှစ်ချောင်းထောင်ပြ၍ သင်ပြနေပြန်၏။

"တီ တီ တီ"

ကားဟွန်းသံတွေက အရှည်ကြီးဆွဲ၍ ဆက်တိုက်ပေါ်လာပြန်၏။ "သမီး ဖေဖေသွားမယ်နော်၊ သကြားလုံးတွေ သမီးမကြိုက်ရင် သမီးသူငယ်ချင်းတွေကို ပေးပေါ့နော်၊ ကဲ ဖေဖေ သွားမယ်နော်"

လူကြီးသည် မြသွယ်၏ ပါးနှစ်ဖက်ကို တစ်ချက်စီနမ်းပြီး ကားလမ်းဘက်သို့ ထွက်သွား၏။

ကားလမ်းဘေးတွင် ရပ်ထားသော ကုန်တင်ကားကြီး၏ ခေါင်းထဲသို့ ဝင်သွားသည် အထိ လူကြီးက မြသွယ်အား တစ်လှည့်ကြည့်ကြည့်လုပ်ကာ ပြုံးပြနုတ်ဆက်သွားသေးသည်။ ။

ကားကြီးစထွက်မှာ လည်း လူကြီးက မြသွယ်အား လက်တစ်ဖက်ယမ်းပြ၍ ပြုံးပြကာ ထပ်ပြီးနုတ်ဆက်သေးပြန်သည်။ ။ မြသွယ်ကလည်း အသိအမှတ်ပြုသည့် အနေနှင့် သူပေးထားခဲ့သော သကြားလုံးထုပ်နှင့် မုန့်ထုပ်တို့ ကို ကိုင်မြှောက်ပြ၍ နုတ်ဆက်လိုက်၏။

ကားကြီး ဝေးသွားသောအခါ မြသွယ်၏ ရင်ထဲမှာ ဟာ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ဖေဖေဆိုသောလူကြီးသည် သူတို့ နှင့် ဆွေမျိုးတော်သည် ဟု ဆိုရုံ လောက်သာ မြသွယ်က သဘောပေါက်သည်။ ။

ထို့ကြောင့်လည်း စက္ကူလှေမျှောနေကြသော သူငယ်ချင်းမတွေဆီ သွား၍ သကြားလုံးနှင့် ဘီစကွတ်တွေ ဝေပေးကာ "ဖေဖေဆိုတာ ဘာတော်လဲ"ဟု ရီရီတင်ကို မေးမိသည်။ ။

ရီရီတင်နှင့်တကွ လှေမျှောကစားနေကြသော သူငယ်ချင်းများက ဝိုင်းရယ်ကြသောအခါ မြသွယ်မှာ ကြောင်သွားသည်။ ။

"နင်တို့ က ဘာရယ်ကြတာလဲ၊ ဒီသကြားလုံးထုပ်နဲ့ မုန့်ထုပ်တွေက အဲဒီလူကြီးက ပေးခဲ့တာတော့"

"ဖေဖေဆိုတာ ဘာတော်လဲတဲ့ လှသန်းရယ်၊ မြသွယ်ကမေးနေတယ်၊ ဟီးဟီး"

ရီရီတင်က မြသွယ်ပေးထားသော သကြားလုံးတစ်လုံးကို ပါးစပ်ထဲ ငုံထား၍ ဗလုံးဗထွေးနှင့် ရယ်ပြီး မလှသန်းကို ပြန်ပြောနေသည်။ ။

"ဖေဖေဆိုတာ ကိုယ့်အဖေပေါ့ မြသွယ်ရယ်၊ နင့်ဖေဖေက နင့်မေမေနဲ့ အတူမနေဘူးလားဟင်၊ မသိဘူးလား"

မလှသန်းကလည်း မြသွယ်ပေးထားသော သကြားလုံးများကို ငုံထားရင်းက ဆို၏။

"ဖေဖေဆိုတာ မေမေနဲ့ အတူနေရလား"

မြသွယ်က မျက်လုံးပြူး၍ မလှသန်းကို ထပ်မေး၏။

"လင်မယားဆိုတာ အတူနေရတာပေါ့၊ ညကျလည်း အတူအိပ်ရတယ်တဲ့ "

မိန်းကလေးများ ထဲတွင် အကြီးဆုံးဖြစ်သူ မမေနှုက ဝင်ပြော၏။

"ဟင် ဒီလိုဆို ခုမုန့်တွေ၊ သကြားလုံးတွေပေးသွားတဲ့ ဖေဖေက ဘာ

လို့ မေမေနဲ့ အတူ မနေတာလဲဟင်"

"ခု ဒီမုန့်တွေပေးသွားတဲ့ လူကြီးက နင့်ဖေဖေလား"

ဤတစ်ခါတော့ မမေ့ကပင် အံ့ဩသွားသလိုနှင့် မေး၏။

"ဟုတ်တယ်တဲ့ သူက ဖေဖေလို့ ပြောသွားတယ်"

"နို့ နှုတ်ခမ်းမွေးနဲ့ နင်တို့ အိမ်က ဟိုလူကြီးကကော"

"အဲဒါက ဦးလေးကြည်မောင်ရယ် ဖေဖေ မဟုတ်ဘူး "

"ဟုတ်တယ် နှုတ်ခမ်းမွေးနဲ့ လူကြီးက ဒေါ်ညွန့်ယောက်ျားရယ်၊ မြသွယ်တို့ ဖေဖေ မဟုတ်ဘူး "

မြသွယ်နှင့် အိမ်နားချင်းဖြစ်သူ မတင်တင်က ဝင်ပြော၏။

"ငါ နားမရှင်းလိုက်တာဟယ်၊ ဖေဖေဆိုတာ လူနာမည်လား"

"ကလောင်"

"ကလောင်"

"ကလောင်"

ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းသံ ပေါ်လာသည် ။ ကျောင်းဝင်းထဲတွင် ပြန့်ကျဲ၍ ကစားနေကြသော ကျောင်းသူကျောင်းသားများ သည် ဟိုမှ သည် မှ ကျောင်းနားသို့ ပြေးလာကြသည် ။

"နင့်ကိုပြောရတာ စိတ်ရှုပ်ပါတယ်ဟာ၊ နင်က ဘာပြောပြော နားမှ မလည်တာ၊ ငါဘယ်လိုလုပ် ပြောရမှာ လဲ အိမ်ရောက်မှ နင့်အမေကိုမေးကြည့်၊ ကဲ သွားကြမယ်၊ ဆရာ ခေါင်းလောင်းထိုးနေပြီ"

စကားမဆုံးခင်ပင် မမေသန်းက ရှေ့ကပြေးသည် ။

ဤသည် နှင့်ပင် မြသွယ်မှာ "ဖေဖေ"ဆိုသော ဝေါဟာရနှင့် ပတ်သက်၍ နဝေတိမ်တောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ။

တစ်ခါမှ ဆရာမဆီတွင် အကြိမ်းအမောင်း မခံရဖူးသော မြသွယ်ကို တစ်နေ့၌ ဆရာမက ကြိမ်းမောင်းသည်။ ။ ဆရာမက စာဖတ်ခိုင်းသည်ကို မကြားမိဘဲ ဂူငူငိုငိုကြီး ထိုင်နေမိသည် ဟု ဆိုသည်။ ။ ဖေဖေဆိုသော လူကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်ချိန်လုံးတွေဝေနေခဲ့သဖြင့် ကျောင်းလွှတ်ခါနီး၌ပင် ထပ်၍ တစ်ခါ အအော်ခံရသေးသည်။ ။ ကျောင်းလွှတ်လိုက်ပြီဆိုသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြသွယ်၏ စိတ်က ပျော်သွား၏။ အိမ်ရောက်လျှင် ဖေဖေဆိုသော လူကြီးအကြောင်းကို မေမေအား မေးရမည်။ ။

ဦးလေးကြည်မောင်က ဒီကနေ့မှ စက်ဘီးနှင့် လာကြိုမနေပြန်သဖြင့် မြင်းလှည်းစောင့်ရသည် မှာ အကြာကြီးဟု ထင်သည်။ ။ နောက်တော့ ဦးထွေးမြင်းလှည်းကို အတင်းတားစီး၍ မြသွယ်က တက်လိုက်လာမိ၏။ ရီရီတင်နှင့် နေ့စဉ်အတူစီးနေကျ ပြန်နေကျဖြစ်သော်လည်း သူ့ကို မစောင့်ရကောင်းလားဟု ရီရီတင်က စိတ်ဆိုး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

"ဟဲ့ သူငယ်မ၊ နင့်ကျောင်းလွယ်အိတ်ကို ယူသွားဦးလေ"

သူ့ဘေးတွင် ချထားသော ကျောင်းလွယ်အိတ်ကို မယူဘဲ ဆင်းသွားသော မြသွယ်အား ခရီးသည် တစ်ယောက်က လွယ်အိတ်လှမ်းပေးသည်။ ။

ကားလမ်းနှင့် မြသွယ်တို့ အိမ်ကြီးကြားတွင် အုန်းပင်၊ မရမ်းပင်၊ သရက်ပင်၊ ပန္နပင်ကြီးတွေက အုံ့ဆိုင်းလျက်ရှိသည်။ ။ အရိပ်ကောင်းလှသဖြင့် အိမ်ရှိရာသို့ လာလမ်းမှ နေပြောက်ပင် မထိုးပေ။ ။

"မေမေ"

"မေမေ"

"မေမေ ရေ"

"ဟဲ့ သမီး မေမေ ဒီမှာ လေ"

အိမ်ရှေ့လှေကားကို နင်းမိခါမှ အမေ၏ ထူးသံကို အိမ်ဘေးရှိ မရမ်း
ချုံပင်ကြီးနားမှ ကြားရသည်။ မြသွယ်က သူ့အမေရှိရာသို့ ပြန်ပြေးသွား
ရ၏။

"မေမေ"

"မေမေ"

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ပြေးလာသဖြင့် မြသွယ်မှာ
ဤမျှသာခေါ်နိုင်ပြီး ဟောဟဲ ဟောဟဲ ဖြစ်နေ၏။

"ကဲသမီး၊ မေမေ့ကို တစ်ခုခုပြောမလို့ မဟုတ်လား။ ကဲပြောလေ သ
မီး။"

အမေသည် မတ်တတ်ကနေ ထိုင်လိုက်ပြီး မြသွယ်ကို သူ့ရင်နှင့်အုပ်
၍ ပေါင်ပေါ်တွင် ထိုင်စေကာ ပွေ့ဖက်ထားရင်းက မေးသည်။

"ဒီမှာ မေမေ၊ ဖေဖေဆိုတဲ့ လူကြီးက သမီးကို သကြားလုံးတွေ မုန့်
တွေပေးလိုက်တယ်၊ ကျောင်းမှာ သမီးသူငယ်ချင်းတွေကိုတောင် တစ်
ယောက်သုံးလေးခုစီ ဝေပေးခဲ့သေးတယ်"

"ဟေ ဘုရား၊ ဘုရား"

မြသွယ်၏ စကားကို ကြားရသောအခါ အမေမှာ အတိုင်းမသိတုန်လှုပ်
ချောက်ချား သွားလေသလား ထင်လိုက်ရသည်။ ပကတိကြည်လင် ၀

င်းပနေသော အမေ၏ မျက်နှာမှာ ချက်ချင်း မာကျောအေးစက်လာသလား ထင်ရသည်။ ။ ထို့ကြောင့် မြသွယ်က သူ့အမေကို မေးရ၏။

"ဖေဖေဆိုတဲ့ လူကြီးကို မေမေသိသလားဟင်"

"ဟင်"

မြသွယ်အမေးကို မေမေက ခဏကြောင်ပြီး မျက်လုံးပြူးနေသေး၏။
ပြီးမှ -

"အင်း၊ ဟင့်အင်း၊ မသိဘူး၊ မသိဘူး"

မြသွယ်က အမေ၏ မျက်နှာကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေ၏။

အမေ၏ မျက်နှာမှာ ဝမ်းသာနေသလား၊ ဝမ်းနည်းနေသလား၊ စိတ်ဆိုးနေသလား၊ ထိတ်လန့်နေသလား၊ ဒေါသဖြစ်နေသလား၊ တွေဝေနေသလား စသည် စသည် ဖြင့် ခွဲခြားမရနိုင်အောင်ရှိသည်။ ။ အမေသည် တစ်စုံတစ်ခုအတွက် ဒေါသဖြစ်နေသလို ပူပန်သောက ရောက်နေသလိုလည်း ရှိနေသည်။ ။

"သမီး"

မြသွယ်၏ နဖူးဆံစတို့ တွင် သီးစို့နေသော ချွေးပွင့်တို့ ကို ညင်ညင်သာသာ သုတ်ပွတ်ပေး၍ အမေက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် ခေါ်၏။

"မေမေ"

"ဒီမုန့်တွေ၊ သကြားလုံးတွေ ပေးသွားတဲ့ လူကြီးက သမီးကို နောက်ဘာတွေ ပြောသွားသေးလဲဟင်"

"သမီးနဲ့ သူက ဆွေမျိုးတော်တယ်တဲ့ ၊ သမီးက သူ့ကို ဖေဖေလို့ ခေါ်ရမယ်တဲ့ ၊ ပြီး နောက်လာရင် သမီးကြိုက်တတ်တဲ့ ချောက်လက်တွေ ဝ

ယ်လာမယ်တဲ့ ၊ ဖေဖေ တော်တယ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ အမေရယ်
"

"အဲဒါတွေ သမီးဘာမှ မမေးနဲ့ နော် မေမေပြောမယ်၊ ဖေဖေတော်တယ်ဆိုတာ ဆွေမျိုးလို့ ပြောတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလူကြီးက သမီးတို့ မေမေတို့ ဆွေမျိုး မဟုတ်ဘူး ၊ ရန်သူ သမီး ရန်သူ ရန်သူ"

အမေ၏ အသံမှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်၍ လား ဒေါသထွက်၍ လား ခွဲခြားမရစွာ တုန်ယင်ဆို့နှင့်လာသည်။ ။

"ရန်သူဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ မေမေဟင်"

"ရန်သူဆိုတာ သမီးတို့ မေမေတို့ ကို သတ်ချင်ဖြတ်ချင်တဲ့ လူတွေ ပေါ့"

"ဟင် ဒီလိုဆို ဒီသကြားလုံးတွေ မုန့်တွေ ဘာလို့ ပေးတာလဲ မေမေ"

"အဲဒါက သမီးကို သူဖမ်းသွားရင် လွယ်လွယ်နဲ့ ရအောင် အယုံသွင်းတာပေါ့ ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် အမေ့သမီးလေး ကံကြီးပေလို့ ပသူူးခေါင်းဖြတ်ဆီက လွတ်လာတာ"

"ဟင် ဒီလူကြီးက ပသူူးခေါင်းဖြတ်ကြီး"

မြသွယ်က ကြောက်လန့်တကြားနှင့် သူ့အမေကို တင်းတင်းရင်းရင်း ဖက်ထား၏။

သူငယ်ချင်း ကစားဖော်တွေနှင့် လိုက်သွားလျှင်သော်၎င်း၊ အမေမသိဘဲ မပါဘဲ မြို့ထဲကပွဲရုံသို့ ကြုံရာမြင်းလှည်းနှင့် လိုက်သွားမိလျှင်၎င်း၊ အမေက ပသူူးခေါင်းဖြတ် ဖြတ်သွားလိမ့်မည်ဟု ပြောဖူးသည်။ ။

ပသူူးခေါင်းဖြတ်ဆိုသည် မှာ ကလေးသူငယ်များ ၏ ဦးခေါင်းကိုဖြုတ်

တံပြီး ယဇ်ပူဇော်သည် ဟု ဆိုသည် ။ သူတို့ သည် ကလေးများ ရှိရာသို့ လာ၍ မုန့်ပဲသရေစာခေါ်ပေးသာ ကလေးများ ခေါင်းကို ဖြတ်ယူတတ် သလို အတင်းလိုက်ဖမ်း၍ လည်း ဖြတ်ယူတတ်သည် ။ ထို့ကြောင့် ယခင်ကပင် မေမေသည် မြသွယ်အား ဝေးဝေးလံလံသို့ မသွားရပေ။ မိမိခြံထဲ၌ပင် ကစားရမည်ဟု ဆိုဖူးသည် ။ အိမ်နောက်ဖေး သရက်ခြံကြီး နောက်တွင် တောင်ခြေရှိသဖြင့် လူကြီးတွေမပါလျှင် ခြံနောက်ဘက်ကို လုံးဝမသွားရပေ။ ထို့ကြောင့် မြသွယ်သည် မိမိအမေပိုင် သရက်ခြံကြီး ၏ အဆုံးကိုပင်မသိပေ။ အိမ်ကြီးဘေးရှိ ခြံချင်းဆက်နေသော ခင်ခင်ဥ ခင်ခင်နုတို့ ညီအစ်မတွေနှင့်သာ ကစားရ၏။

ထိုစဉ်က မြသွယ်သည် သူ့အမေ ပြောပြဖူးသော ပဿျူးခေါင်းဖြတ် အကြောင်းကို ခင်ခင်ဥ၊ ခင်ခင်နုတို့ ညီအစ်မတွေကို ပြောပြသောအခါ သူတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ကလည်း လက်ခံကြသည် ။ သူ့အမေ အဖေတို့ ကလည်း ပဿျူးခေါင်းဖြတ်ရှိကြောင်းကို မြသွယ်တို့ အမေကဲ့သို့ပင် ပြောပြထားကြသည် ။ ထို့ကြောင့် ခင်ခင်ဥ ခင်ခင်နုတို့ ညီအစ်မမှာ လည်း မြသွယ်တို့ ခြံထဲကလွဲလျှင် ဝေးလံသော တခြားခြံထဲသို့ လုံးဝသွားမကစားရဲကြချေ။

ယခင်က မေမေပြောပြသော ပဿျူးခေါင်းဖြတ်ကို ယနေ့နေ့လယ်တွင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မြသွယ်က တွေ့လာခဲ့ရပြီ။ မုန့်နှင့် သကြားလုံးကျွေးပြီး သူ့ခေါင်းကိုဖြတ်ယူရန် ကြိုးစားခဲ့သော ပဿျူးခေါင်းဖြတ်အကြောင်းကို ပြန်လည်၍ တွေးမိလျှင် မိခင်၏ ရင်အုပ်ကြားထဲက မြသွယ်သည် ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထမိသည် ။ မိခင်၏ ရင်ခွင်ကိုပင် လုံသည် ဟု မထင်မိတော့။

"သမီး နောက်ကို ဘယ်သူက ဘာပေးပေး ကိုယ့်ဆီကလူမဟုတ်ရင်

သမီးနဲ့ မသိရင် မယူရဘူးနော်။ ခေါ်ရင်လည်း ဘယ်လူခေါ်ခေါ် လိုက်မသွားနဲ့ ။ ပညာဦးခေါင်းဖြတ်တွေဟာ ဒီလိုပဲ ဆွေမျိုးတော်တယ် ဘယ်ကပါ နှင့်အမေနဲ့ သိတယ်ဆိုပြီး အစတော့ သမီးကို ခုလိုပဲ သကြားလုံးတွေ မုန့်တွေပေးမယ်၊ နောက် သမီးက သူ့ကိုယုံပြီး သူခေါ်ရာလိုက်သွားရင် သမီးကိုသူက ခေါင်းဖြတ်ယူရော။ ဒီနေ့လည်း အမေ့သမီးလေး ကံကောင်းလို့ ခေါင်းဖြတ်မခံရတာ ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်"

အမေက ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့် စုတ်သပ်၍ ပြော၏။

အမှန်က အမေသာ စုတ်တသပ်သပ် ဖြစ်နေသည် မဟုတ် မြသွယ်မှာ လည်း နေ့ခင်းက ကျောင်းဝင်းထဲတွင် တွေ့ခဲ့ရသော ပညာဦးခေါင်းဖြတ်ကြောင့် ယခုမှ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေပင် အေးစက်ချင်လာသည် ။

"အဲဒီ ပညာဦးခေါင်းဖြတ်ကို နောက်တွေ့ရင် သမီးမှတ်မိပျံ့မလား"

မြသွယ်က မျက်လုံးလေး ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လုပ်၍ စဉ်းစား၏။

"သမီး နောက်တွေ့ရင်လည်း မမှတ်မိဘူး မေမေ"

"အေး ဒီလိုဆိုရင် သမီး ကြပ်ကြပ်သတိထားနော် ဘယ်သူကဘာ တော်တယ် ပြောပြောမယုံနဲ့ ။ ဘာပေးပေး မယူနဲ့ နော်။ သမီးလိုချင်တာ ရှိရင် အမေ့ကိုပြော။ ကိုယ့်ရွာက မေမေ့အသိ မဟုတ်ရင်လည်း ဘယ်သူ့မြင်းလည်းနဲ့ မှ ကျောင်းအပြန် မလာရဘူးနော် နောက်ဆိုရင် သမီးဦးလေးက စက်ဘီးနဲ့ ပို့လိမ့် ကြိုလိမ့်မယ်။ မြင်းလည်းနဲ့ အသွားအပြန်ဆိုရင် သမီးကို မေမေစိတ်မချဘူး။ ပညာဦးခေါင်းဖြတ်တွေဟာ တစ်ခါ တစ်ခါ မြင်းလည်းသမားယောင်ဆောင်ပြီး ကလေးတွေကို လိမ်ခေါ်သွားတတ်တယ်။ မေမေတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဟို လေးထောင့် ကန်ဘက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပညာဦးခေါင်းဖြတ်တွေက ဖမ်း

သွားတာ ဒီလိုပဲ မြင်းလှည်းသမားယောင်ဆောင်ပြီး လာခေါ်တာ သိလား"

မြသွယ်မှာ ယခုအမေပြောမှ ပိုပြီး ကြောက်ရွံ့လာသဖြင့် သူ့အမေ၏ လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ထားလေသည်။ ။

"ဒီမုန့်တွေ သကြားလုံးတွေကိုလည်း လွှင့်ပစ်မယ်မေမေ။ ပသျှူးခေါင်းဖြတ်ကပေးတာ သမီးမလိုချင်ဘူး"

အေး အေး လွှင့်ပစ်လိုက် နောက် မေမေဝယ်ပေးမယ်"

ပသျှူးခေါင်းဖြတ်က ပေးခဲ့သော မုန့်နှင့် သကြားလုံးတွေကို မြသွယ်က သရက်ပင်ကြီးခြေရင်းသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်၏။ သူ့နေ့လယ်က အနည်းအကျဉ်း စားမိသည် ကိုပင် အဆိပ်အတောက်များ စားမိသလို ယခုမှ ပျို့ချင် အန်ချင်လာသည်။ ။

အမေပြောသလိုပင် နောက်နေ့များ ၌ မြသွယ်အား ဦးလေးကြည်မောင်က စက်ဘီးနှင့် ကျောင်းပို့ကျောင်းကြို လုပ်သည်။ ။ ဦးလေးကြည်မောင် သရက်ခြံချုပ်ရန် ပဲပေါ်ချိန် တောပိုင်းကပဲများ ဝယ်ကောက်ရန် သွားနေလျှင် အမေနှင့် ဒေါ်ညွန့်က တစ်ယောက်တစ်လှည့် မြသွယ်အား အကြိုအပို့လုပ်ကြသည်။ ။ မြသွယ်တို့ ခြံနှင့် တစ်ခြံကျော်က ခင်ခင်ဥ ခင်ခင်နုတို့ ညီအစ်မတွေနှင့် ကျောင်းသွားအတူ ကျောင်းပြန်အတူ မြင်းလှည်းစီးသည် ကိုပင် အမေက ခွင့်မပြုချင်ပေ။ တစ်နေ့တစ်လည်တွင် အမေသည် အမှတ်မထင် ကျောင်းနားသို့ရောက် လာပြီး ကျောင်းရှေ့လမ်းမက ကွမ်းယာဆိုင်တွင် တစ်နေကုန်တစ်နေခမ်း ထိုင်ကာ မြသွယ်ကို လာ၍ အကဲခတ်တတ်သည်။ ။ အမေသည် မြသွယ်အား လုံးဝစိတ်မချတော့ပေ။ အမေ စိတ်မချဖြစ်မည်ကို စိုးသဖြင့်လည်း မြသွယ်သည် ယခင်ကလို ကျောင်းဘေးနားရှိ မြရာပင်ကြီးအောက်ကို အဖော်မပါလျှင် လုံး

ဝမသွားရဲတော့ပါချေ။ မြသွယ်ကြောင့် မေမေစိတ်မချမ်းမသာဖြစ်မည်
ကို မြသွယ်သည် ထိုစဉ်ကပင် စိုးရုံ့ခဲ့သော သမီးအလိမ္မာကလေး ဖြစ်
လေသည် ။
